

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 17C/15/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719202152
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Markéta Marečková
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2020:8719202152.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudcom JUDr. Markétou Marečkovou v právnej veci žalobcu M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. V. L. L.A. XX/X, XXXX Z., P. P., právne zastúpený STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o. so sídlom Dunajská 15, 811 08 Bratislava, IČO: 36 795 038, proti žalovaným: 1./ AUTONOVA, s.r.o. so sídlom Priemyselná areál Východ, súp. č. 3406, 058 01 Poprad, IČO: 31 649 513, právne zastúpený JUDr. Juraj Lukáč, advokát so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058,01 Poprad, IČO: 42 421 152, 2./ Slovenská republika, zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, so sídlom Tatranská Lomnica č. 66, 059 60 Vysoké Tatry, IČO: 31 966 977, právne zastúpený JUDr. Marek Radačovský, advokát so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 35 553 961, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalovaným v 1./ a 2./ rade voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Na tunajší súd dňa 12.04.2019 bol podaný žalobný návrh zapísaný pod sp. zn. 17C 15/2019 žalobcu M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX/X, XXXX Z., P. P., proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, so sídlom Tatranská Lomnica č. 66, 059 60 Vysoké Tatry, IČO: 31 966 977, o určenie, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. 119, nachádzajúce sa v okrese Poprad, obec Vysoké Tatry, katastrálne územie Tatranská Lomnica, vedené Okresným úradom Poprad, katastrálny odbor, a to konkrétne:

- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX/X, o výmere 11.880 m², druh pozemku: ostatná plocha,
- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 1.239 m², druh pozemku: lesný pozemok,
- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 11.589 m², druh pozemku: lesný pozemok,

patria do dedičstva po nebohej G. A., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, naposledy bytom K., M., v podiele 1/1.

Návrh žalobca odôvodnil tým, že poručiteľ bol výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v pozemkovoknižnej vložke XXX, v pôvodnom k. ú. Z. L., okres O. (ďalej len „PKV XXX“). Na PKV XXX boli parcely vo výlučnom vlastníctve poručiteľa identifikované nasledovne:

- parcelné č. XXXX, druh pozemku: les, výmera: 7.548 m², parcela registra „N.“,
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: les, výmera: 5.209 m², parcela registra „N.“;
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: dom, výmera: 919 m², parcela registra „N.“;
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: záhrada, výmera: 20.823 m², parcela registra „N.“.

Z podrobnej identifikácie parciel vyplýva, že pôvodné parcely vedené na PKV XXX sa rozčlenili na viacero parciel, pričom v súčasnosti sú vedené ako parcely registra R. C.. Časť rozčlenených parciel je evidovaných na LV XXX a ako vlastníci časti rozčlenených parciel je na LV XXX zapísaná Slovenská

republika. Odčlenené parcely od pôvodných parciel, ktorých vlastníkom je Slovenská republika, sú v súčasnosti vedené na LV XXX ako:

- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX/X, o výmere 11.880 m², druh pozemku: ostatná plocha,
- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 1.239 m², druh pozemku: lesný pozemok,
- pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 11.589 m², druh pozemku: lesný pozemok.

Žalobca sa podanou žalobou domáha určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi z dôvodu, že vlastníctvo k vyššie uvedeným súčasným pozemkom nikdy nebolo prevedené zo strany poručiteľa na Slovenskú republiku a Slovenská republika nenadobudla súčasné pozemky zákonným spôsobom. Slovenská republika odvodzuje svoje vlastnícke právo od konfiškácie podľa nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č.104 zo dňa 23.08.1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej len „Nariadenie 104/1945“), ktorá sa však zjavne nikdy neuskutočnila, pretože z nižšie uvedených listín vyplýva, že štát si bol vedomý, že nie sú splnené podmienky pre konfiškáciu podľa Nariadenia 104/1945. Štát si totiž nezákonne prisvojil vlastníctvo k majetku poručiteľa na základe rozhodnutia Okresného národného výboru - pôdohospodársky v Poprade č. 2672/1962-Dr.Jk. dňa 13.4.1962, ktorým pridelil nehnuteľnosti poručiteľa zapísané na PKV XXX pre Československý štát, v správe Tatranského národného parku v celosti na základe čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú.v. Uvedený postup predpokladal, že predtým došlo k zákonnej konfiškácii predmetného majetku, k čomu ako je nižšie uvedené nedošlo, t.j. v čase prevodu podľa čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú.v. Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade nebol vlastníkom, a tak ani vlastníctvo prevádzať nemohol. Nakoniec je táto skutočnosť zrejماً aj zo samotnej PKV XXX, pretože Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade nikdy nebol zapísaný ako vlastník pôvodných nehnuteľností, čo znamená, že ani nemohol prevádzať tieto pôvodné nehnuteľnosti na Československý štát. Miestny národný výbor Tatranská Lomnica listom č. 54/45-II z 01.05.1945 upozornil poverenictvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pre oblasť Košice, na vilu A.É. a odporučilo túto k „zabraníu“, nakoľko „by mohol veľmi účelne slúžiť na zotavovňu pre príslušníkov poverenictva“. Poverenictvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pre oblasť Košice vydalo stanovisko č. 1149/1945-VIII zo dňa 30.5.1945 pre Miestny národný výbor v Tatranskej Lomnici, v ktorom konštatuje, že „vila A. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR číslo 4 zo dňa 27.02.1945 nie je pôdohospodárskym majetkom, a preto podľa § 1 cit. nariadenia nepodlieha konfiškácii.“. Napriek tomu, že neboli splnené ani podmienky pre konfiškáciu podľa nariadenia 108/1945 Sb. tak sa štát pokúšal o konfiškáciu napriek tomu, že iné jeho orgány jasne deklarovali, že neboli splnené podmienky na prepis vlastníctva z poručiteľa na štát. Avšak Československé štátne lesy, národný podnik v Piešťanoch adresoval list č. 182/207-1950 zo dňa 12.06.1950 Krajskému národnému výboru a v liste uvádzal, že: „Nakoľko Okresný súd v Kežmarku podľa jeho rozhodnutia zo dňa 24.04.1950 č.d. 948/1950 trvá na tom, aby konfiškácia podľa dekrétu prezidenta republiky číslo 108/1945 Sb. bola vymazaná, po predbežnej ústnej informácii od Fondu národnej obnovy v Bratislave Vás žiadam, aby ste u Okresného súdu v Kežmarku láskavo žiadali o výmaz poznámky konfiškácie vloženej uznesením č.d. 8304/1948 na nehnuteľnosti, zapísané v pozemkovoknižnej vložke číslo XXX obce Z. L..“ Krajský národný výbor v Košiciach požiadal listom č. 4158-Tr-50 zo dňa 23.08.1950 Okresný súd v Kežmarku, pozemkovoknižné oddelenie o výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/45 Sb.“ Okresný súd v Kežmarku pod č.d. 1538/50 vykonal výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.“. Z vyššie uvedených dôkazov je evidentné, že štát sa opakovane pokúšal o konfiškáciu pôvodných nehnuteľností za situácie, kedy už raz neuspel s konfiškáciou podľa Nariadenia 104/1945, keďže nespĺňal podmienky poľnohospodárskeho majetku, k čomu ani nikdy nevydal z tohto dôvodu rozhodnutie konfiškačnej komisie, pričom v nasledujúcom druhom prípade samotný štát konfiškáciu podľa Nariadenia 108/1945 zrušil (Okresný súd v Kežmarku pod č.d. 1538/50 vykonal výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.“. Správa Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici listom č. 43/25-D/1962 z 02.02.1962 požiadala Okresný národný výbor, poľnohospodársky odbor v Poprade o vydanie rozhodnutia potrebného k pozemkovoknižnému prevodu. Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade vydal rozhodnutie č. 2672/1962-Dr.Jk. dňa 13.04.1962 (ďalej len „Rozhodnutie 2672/62“), ktorým pridelil nehnuteľnosti poručiteľa zapísané na PKV 565 pre Československý štát, v správe Tatranského národného parku v celosti na základe čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú. v. z dôvodu, že nehnuteľnosti boli ako je uvedené „skonfiškované podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.“ a to napriek tomu, že rozhodnutie o konfiškácii nebolo vydané z vyššie uvedených dôvodov. Je zrejماً, že ak by došlo ku konfiškácii podľa Nariadenia 104/1945 v roku 1945 alebo 1946 štát by sa opakovane neúspešne nepokúšal o konfiškáciu

podľa Nariadenia 108/1945 a rovnako tak o prevod podľa rozhodnutia 2672/62, pretože by pôvodné nehnuteľnosti boli už dávno vo vlastníctve štátu. Podľa cit. ustanovenia ods. 10 Nariadenia 104/1945 rozhodnutím konfiškačnej komisie zriadenej pri Okresnom národnom výbore, do ktorého pôsobnosti patrili pôvodné nehnuteľnosti alebo rozhodnutím Sboru povereníkov (ods. 8 posledná veta) považuje sa majetok takejto osoby za konfiškovaný podľa ods. 1, 2 alebo 3 dňom nadobudnutia účinnosti Nariadenia 104/1945. Proti tomuto rozhodnutiu nebolo možné podať sťažnosť na Najvyšší správny súd. Rozhodnutie komisie bolo nevyhnutnou podmienkou konfiškácie. Problematikou konfiškácie majetku sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze I. ÚS 379/2016-27, kde konštatoval: „Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie.“ Štát sa opakovane pokúšal zmocniť pôvodných nehnuteľností prvýkrát formou konfiškácie podľa Nariadenia 104/1945, avšak neboli naplnené podmienky na vydanie rozhodnutia, pretože: Miestny národný výbor v Tatranskej Lomnici, konštatoval, že „vila A.G. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR číslo 4 zo dňa 27.02.1945 nie je pôdohospodárskym majetkom, a preto podľa § 1 cit. nariadenia nepodlieha konfiškácii.“. Druhýkrát formou konfiškácie podľa Nariadenia 108/1945, avšak opätovne neboli naplnené podmienky pre platnú konfiškáciu, pričom štát prostredníctvom príslušného súdu aj sám následne vymazal poznámku o konfiškácii z PKV XXX v časti K. - je tak zrejmé a bolo pre všetkých zrejmé, že k zmene vlastníctva chýba zákonný titul. Tretíkrát docielil pozemkovo-knižný prevod s odkazom na neexistujúcu konfiškáciu podľa Nariadenia 104/1945 a ešte k tomu Okresný národný výbor konal zjavne nad rámec svojej právomoci, ktorá prináležala Krajskému národnému výboru v zmysle čl. 23 ods.3 písm. b) vyhlášky č. 205/1958 Ú.v. Naliehavý právny záujem na navrhovanom určení je daný tým, že napriek neexistencii právneho úkonu, resp. titulu, na základe ktorého by právny predchodca žalobcu stratil vlastníctvo k pôvodným parcelám, je ako vlastníč súčasných parciel zapísaný žalovaný a bez určenia vlastníckeho práva prostredníctvom určovacej žaloby nie je možné dosiahnuť zmeny vlastníctva.

2. Na tunajší súd 21.06.2019 bol podaný žalobný návrh zapísaný pod sp.
zn. 11C 25/2019 žalobcu M.L. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX/X, XXXX Z., P. P., proti žalovaným:
1./ AUTONOVA, s.r.o. so sídlom Priemyselná areál Východ, súp. č. 3406, 058 01 Poprad, IČO: 31 649 513, 2./ Slovenská republika, zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, so sídlom Tatranská Lomnica č. 66, 059 60 Vysoké Tatry, IČO: 31 966 977, o určení, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. 960, nachádzajúce sa v okrese Poprad, obec Vysoké Tatry, katastrálne územie E. L., vedené Okresným úradom Poprad, katastrálny odbor, a to konkrétne:

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 134 m2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 3.700 m2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 797 m2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- stavba so súpisným č. XX, druh stavby - Budova pre kultúru a na verejnú zábavu (múzeum, knižnica a galéria), popis stavby - staré múzeum, druh chránenej nehnuteľnosti - Nehuteľná kultúrna pamiatka (národná kultúrna pamiatka) postavená na pozemku parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 797 m2, druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie,

patria do dedičstva po nebohej G. A., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, naposledy bytom K., M., v podiele 1/1 k celku.

Návrh žalobca odôvodnil tým, že poručiteľ bol výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v pozemkovoknižnej vložke XXX, v pôvodnom k. ú. Z. L., okres Poprad (ďalej len „PKV XXX“). Na PKV XXX boli parcely vo výlučnom vlastníctve poručiteľa identifikované nasledovne:

- parcelné č. XXXX, druh pozemku: les, výmera: 7.548 m2, parcela registra „N.“,
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: les, výmera: 5.209 m2, parcela registra „N.“;
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: dom, výmera: 919 m2, parcela registra „N.“;
- parcelné č. XXXX, druh pozemku: záhrada, výmera: 20.823 m2, parcela registra „N.“.

Z podrobnej identifikácie parciel vyplýva, že pôvodné parcely vedené na PKV XXX sa rozčlenili na viacero parciel, pričom v súčasnosti sú vedené ako parcely registra R. KN. Časť rozčlenených parciel je evidovaných na LV XXX a ako vlastníč časti rozčlenených parciel je na LV XXX zapísaný AUTONOVA, s.r.o., so sídlom Priemyselný areál Východ, súp. č. 3406, 058 01 Poprad, IČO: 31 649 513 (ďalej aj ako „Žalovaný“). Odčlenené parcely od pôvodných parciel, ktorých vlastníkom je žalovaný 1/ sú v súčasnosti vedené na LV XXX ako:

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 134 m2, druh pozemku: zastavaná

plocha a nádvorie,

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 3.700 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,

plocha a nádvorie,

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 797 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie.

Žalobca sa podanou žalobou domáha určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi z dôvodu, že vlastníctvo k vyššie uvedeným súčasným pozemkom nikdy nebolo prevedené zo strany poručiteľa na Slovenskú republiku a Slovenská republika nenadobudla pozemky zákonným spôsobom. Slovenská republika odvodzuje vlastnícke právo od konfiškácie podľa nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č.104 zo dňa 23.08.1945 o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej len „Nariadenie 104/1945“), ktorá sa však zjavne nikdy neuskutočnila, pretože z nižšie uvedených listín vyplýva, že štát si bol vedomý, že nie sú splnené podmienky konfiškácie podľa Nariadenia 104/1945. Štát si totiž nezákonne prisvojil vlastníctvo k majetku poručiteľa na základe rozhodnutia Okresného národného výboru - pôdohospodársky v Poprade č. 2672/1962-Dr.Jk. dňa 13.04.1962, ktorým pridelil nehnuteľnosti poručiteľa zapísané na PKV XXX pre Československý štát, v správe Tatranského národného parku v celosti na základe čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú.v. Uvedený postup však predpokladal, že predtým došlo k zákonnej konfiškácii predmetného majetku, k čomu však ako nižšie uvedené nedošlo, t.j. v čase prevodu podľa čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú.v. Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade nebol vlastníkom, a tak ani vlastníctvo prevádzať nemohol. Nakoniec je táto skutočnosť zrejماً aj zo samotnej PKV XXX, pretože Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade nikdy nebol zapísaný ako vlastník pôvodných nehnuteľných, čo znamená, že ani nemohol prevádzať tieto pôvodné nehnuteľnosti na Československý štát, keďže nebol ich vlastníkom. Miestny národný výbor Tatranská Lomnica listom č. 54/45-II z 01.05.1945 upozornil povereníctvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pre oblasť Košice, na vilu A. a odporučilo túto k „zabraníu“, nakoľko „by mohol veľmi účelne slúžiť na zotavovňu pre príslušníkov povereníctva“. Povereníctvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pre oblasť Košice vydalo stanovisko č. 1149/1945-VIII zo dňa 30.5.1945 pre Miestny národný výbor v Tatranskej Lomnici, v ktorom konštatuje, že „vila A. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR číslo 4 zo dňa 27.02.1945 nie je pôdohospodárskym majetkom, a preto podľa § 1 cit. nariadenia nepodlieha konfiškácii.“. Napriek tomu, že neboli splnené ani podmienky pre konfiškáciu podľa nariadenia 108/1945 Sb. tak sa štát pokúšal o konfiškáciu napriek tomu, že iné jeho orgány jasne deklarovali, že neboli splnené podmienky na prepis vlastníctva z poručiteľa na štát. Avšak Československé štátne lesy, národný podnik v Piešťanoch adresoval list č. 182/207-1950 zo dňa 12.06.1950 Krajskému národnému výboru a v liste uvádza, že: „Nakoľko Okresný súd v Kežmarku podľa jeho rozhodnutia zo dňa 24.04.1950 č.d. 948/1950 trvá na tom, aby konfiškácia podľa dekrétu prezidenta republiky číslo 108/1945 Sb. bola vymazaná, po predbežnej ústnej informácii od Fondu národnej obnovy v Bratislave Vás žiadam, aby ste u Okresného súdu v Kežmarku láskavo žiadali o výmaz poznámky konfiškácie vloženej uznesením č.d. 8304/1948 na nehnuteľnosti, zapísané v pozemkovoknižnej vložke číslo XXX obce Z. L..“ Krajský národný výbor v Košiciach požiadal listom č. 4158-Tr-50 zo dňa 23.08.1950 Okresný súd v Kežmarku, pozemkovoknižné oddelenie o výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/45 Sb.“ Okresný súd v Kežmarku pod č.d. 1538/50 vykonal výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb.“. Z vyššie uvedených dôkazov je evidentné, že štát sa opakovane pokúšal o konfiškáciu pôvodných nehnuteľností za situácie, kedy už raz neuspel s konfiškáciou podľa Nariadenia 104/1945, keďže nespĺňal podmienky poľnohospodárskeho majetku, k čomu ani nikdy nevydal z tohto dôvodu rozhodnutie konfiškačnej komisie, pričom v nasledujúcom druhom prípade samotný štát konfiškáciu podľa Nariadenia 108/1945 zrušil (Okresný súd v Kežmarku pod č.d. 1538/50 vykonal výmaz poznámky „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.“. Správa Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici listom č. 43/25-D/1962 z 02.02.1962 požiadala Okresný národný výbor, poľnohospodársky odbor v Poprade o vydanie rozhodnutia potrebného k pozemkovoknižnému prevodu. Okresný národný výbor - pôdohospodársky v Poprade vydal rozhodnutie č. 2672/1962-Dr.Jk. dňa 13.04.1962 (ďalej len „Rozhodnutie 2672/62“), ktorým pridelil nehnuteľnosti poručiteľa zapísané na PKV XXX pre Československý štát, v správe Tatranského národného parku v celosti na základe čl. 23 ods. 3 písm. b. vyhlášky č. 205/1958 Ú. v. z dôvodu, že nehnuteľnosti boli ako je uvedené „skonfiškované podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. v znení nariadenia č. 64/1946 Zb.“ a to napriek tomu, že rozhodnutie o konfiškácii nebolo vydané z vyššie uvedených dôvodov. Je zrejماً, že ak by došlo ku konfiškácii podľa Nariadenia 104/1945 v

roku 1945 alebo 1946 štát by sa opakovane neúspešne nepokúšal o konfiškáciu podľa Nariadenia 108/1945 a rovnako tak o prevod podľa rozhodnutia 2672/62, pretože by pôvodné nehnuteľnosti boli už dávno vo vlastníctve štátu. Podľa Nariadenia 104/1945 rozhodnutím konfiškačnej komisie zriadenej pri Okresnom národnom výbore, do ktorého pôsobnosti patrili pôvodné nehnuteľnosti alebo rozhodnutím Sboru povereníkov považuje sa majetok takejto osoby za konfiškovaný dňom nadobudnutia účinnosti Nariadenia 104/1945. Proti tomuto rozhodnutiu nebolo možné podať sťažnosť na Najvyšší správny súd. Rozhodnutie komisie však bolo nevyhnutnou podmienkou konfiškácie. Problematikou konfiškácie majetku sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky, v Náleze č. I. ÚS 379/2016-27, kde konštatoval: „Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie.“ Štát sa opakovane pokúšal zmocniť pôvodných nehnuteľností prvýkrát formou konfiškácie podľa Nariadenia 104/1945, avšak neboli naplnené podmienky na vydanie rozhodnutia pretože: Miestny národný výbor v Tatranskej Lomnici, konštatuje, že „vila A. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR číslo 4 zo dňa 27.02.1945 nie je pôdohospodárskym majetkom, a preto podľa § 1 cit. nariadenia nepodlieha konfiškácii.“ Druhýkrát formou konfiškácie podľa Nariadenia 108/1945, avšak opätovne neboli naplnené podmienky pre platnú konfiškáciu, pričom štát prostredníctvom príslušného súdu následne vymazal poznámku o konfiškácii z PKV XXX v časti K. - je tak zrejmé, že k zmene vlastníctva chýba zákonný titul. Tretíkrát docielil pozemkovo-knižný prevod s odkazom na neexistujúcu konfiškáciu podľa Nariadenia 104/1945 a ešte k tomu Okresný národný výbor konal zjavne nad rámec svojej právomoci, ktorá prináležala Krajskému národnému výboru v zmysle čl. 23 ods.3 písm. b) vyhlášky č. 205/1958 Ú.v.

V predmetnom konaní má žalobca za to, že rozhodnutie Okresného národného výboru - pôdohospodárskeho v Poprade č. 2672/1962-Dr.Jk. zo dňa 13.04.1962 je potrebné považovať za ničotné - nulité správne rozhodnutie, ktoré je možné preskúmať aj všeobecným súdom, nakoľko je tento správny akt tak závadný, že nemožno uplatniť prezumpciu jeho správnosti. S poukazom na ničotnosť (nulitnosť) správneho aktu - rozhodnutia 2672/62 nemohlo nikdy platne prejsť vlastníctvo k pôvodným nehnuteľnostiam z poručiteľa na Československý štát - v správe Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici v celosti 1/1, keďže ako vyplýva z PKV XXX titulom na základe ktorého sa vložilo vlastnícke právo pre Československý štát bolo právne ničotné - nulité rozhodnutia 2672/62 a tým pádom neboli splnené podmienky pre prechod vlastníckeho práva na štát.

Žalovaný v 1./ rade na základe zámennej zmluvy č. 411/N/2014 nadobudol do svojho vlastníctva:

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 134 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 3.700 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,

a na základe zámennej zmluvy č. 28/Z/2010 nadobudol Žalovaný 1/ do svojho vlastníctva:

- pozemok parcely registra „R.“, parc. č. 240/2, o výmere 797 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie,
- stavba so súpisným č. XX, druh stavby - Budova pre kultúru a na verejnú zábavu (múzeum, knižnica a galéria), popis stavby - staré múzeum, druh chránenej nehnuteľnosti - Nehnuteľná kultúrna pamiatka (národná kultúrna pamiatka) postavená na pozemku parcely registra „R.“, parc. č. XXX/X, o výmere 797 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie.

Ak teda vlastníctvo nadobúdané žalovaným v 1./ rade k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam je vlastníctvom nadobúdaným na základe zmluvy (v danom prípade zámenných zmlúv), potom sa na takéto zmluvy vzťahuje jedna zo základných zásad súkromného práva, a to zásada „nemo ad alium plus iuris transferre potest, quam ipse habet“. Je všeobecne známe z verejne dostupných zdrojov, že pozemky a stavba, ktorú žalovaný v 1./ rade nadobudol od štátu na základe zámenných zmlúv patrili v minulosti poručiteľovi z grófskeho rodu A., nakoniec do dnešných dní sa vyššie uvedená stavba nazýva Vila A.É.. Z verejne dostupných zdrojov sú dostupné informácie, že v 90. rokoch minulého storočia sa o reštitúciu vily zaujímali potomkovia maďarského grófa. Je teda zrejmé, že vzhľadom na uvedené žalovaný v 1./ rade nevyňaložil ani bežnú opatnosť, ktorú bolo možné od neho požadovať, na zistenie skutočností, akým spôsobom došlo k prevodu vlastníctva k pozemkom a stavbe, ktoré boli pôvodne vlastníctvom poručiteľa. O tom, že žalovaný 1./ rade nemôže byť dobromyseľným nadobúdateľom a požívať právnu ochranu dobromyseľného nadobúdateľa svedčí aj ten fakt, že žalovaný v 1./ rade napriek rozsiahlej publicite, ohľadne sporných nehnuteľností a to, že sa jedná o konfiškovaný majetok, ktorý prešiel na štát, nevyňaložil ani najmenšie úsilie a nepreveril si spôsob, akým nadobudol štát vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Nemenej zanedbateľným je aj fakt, že konateľ žalovaného v 1./ rade je od roku 1995 fyzická osoba s právnickým vzdelaním a to B.. M. B.. Prevod nehnuteľností, ktoré sú chránenými nehnuteľnosťami resp. kultúrnymi pamiatkami sa spravuje osobitným predpisom, ktorým je

zákon č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „ZoOPF“). Ako je zrejmé zo zámenných zmlúv, tieto síce obsahujú súhlas Ministerstva financií Slovenskej republiky podľa ust. § 11 ods. 9 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov so zámennými zmluvami, avšak ako uvedieme nižšie, pri uzatváraní uvedených zmlúv došlo k porušeniu zákonných povinností v zmysle ZoOPF. Žiadosť k predkupnému právu vyššie uvedených nehnuteľností nebola v rokoch 2010 a 2014 predložená na Ministerstvo kultúry SR, ba dokonca ešte aj v súčasnosti je ako vlastník stavby uvedený evidovaný vlastník. Je teda nepochybné, že čo sa týka prevodu vlastníckeho práva k národnej kultúrnej pamiatke a to stavbe so súpisným č. XX, predchádzajúcim evidovaným vlastníkom došlo k zásadnému porušeniu osobitného právneho predpisu, ktorým je ZoOPF, keďže evidovaný vlastník neponúkol národnú kultúrnu pamiatku na kúpu štátu zastúpenému ministerstvom. Tieto skutočnosti mali za následok zásadný zásah do Ústavou SR garantovanej ochrany kultúrneho dedičstva, pričom ochrana kultúrneho dedičstva je verejným záujmom. V prípade rozporu s dobrými mravmi je právny úkon, ktorý nezodpovedá mravným zásadám, príp. kultúrnym a spoločenským normám, ktoré sú všeobecne prijímané v určitej spoločnosti a vytvárajú tak všeobecnú mienku o tom, čo je touto spoločnosťou akceptovateľné a považované za poctivé konanie. V rozpore s dobrými mravmi je právny úkon vtedy, keď odporuje takým pravidlám správania sa, ktoré nemajú povahu právnych noriem. V danom prípade možno hovoriť pri zámennej zmluve č. 28/Z/2010 o neplatnosti tohto úkonu z nasledovných dôvodov:

I. z dôvodu jej rozporu s výslovným imperatívom uvedeným v § 23 ods. 1 ZoOPF;

II. tento právny úkon svojim obsahom alebo účelom obchádza ZoOPF tým, že smeruje k dôsledkom, ktorých neprípustnosť vyplýva priamo zo zmyslu nielen ZoOPF, ale aj Ústavy SR a tým je verejný záujem na ochrane a zachovaní kultúrneho dedičstva;

III. v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu, že nesplnením povinnosti v zmysle § 23 ods. 1 ZoOPF došlo k porušeniu kultúrnych a spoločenských noriem, ktorých jedným z cieľov je aj ochrana kultúrneho dedičstva.

Žalovaný v 1./ rade teda ako zmluvná strana oboch zámenných zmlúv vedel, resp. musel vedieť, že absentuje splnenie povinnosti v zmysle ZoOPF, keďže je nepochybné, že Ministerstvo kultúry SR neobdržalo žiadne žiadosti, ani ponuky k predkupnému právu k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudol žalovaný 1/ na základe zámenných zmlúv. Žalovaný v 1./ rade musel vedieť aj o tom, že došlo zo strany príslušnej správy katastra k pochybeniu, keď zmenu vlastníckeho práva povolila napriek tomu, že došlo k porušeniu ZoOPF, keďže absentovali listiny, ktoré by preukazovali, že pri prevode národnej kultúrnej boli splnené podmienky v zmysle ZoOPF. Žalovanému v 1./ rade uvedený stav zjavne vyhovoval, keď takmer identickým spôsobom nadobudol vlastníckeho práva k ďalším nehnuteľnostiam od evidovaného vlastníka a to na základe zámennej zmluvy č. 411/N/2014. Ďalšou známkou nedobromyseľnosti žalovaného v 1./ rade je aj skutočnosť, že si nesplnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 28 ods. 3 písm. c) ZoOPF, keďže ako vlastník stavby je v Ústrednom zozname pamiatkového fondu zapísaný ešte aj v súčasnosti r. 2019 evidovaný vlastník.

Vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybné, že došlo k viacerým porušeniam nielen ZoOPF, ale aj porušeniu Ústavy SR evidovaným vlastníkom, ako aj porušeniu Katastrálneho zákona samotným Okresným úradom Poprad - katastrálnym odborom pri prevode vlastníckeho práva k stavbe, čo má za následok vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zámennej zmluvy č. 28/Z/2010. Naliehavý právny záujem na navrhovanom určení žalobcu je daný tým, že napriek neexistencii právneho úkonu, resp. titulu, na základe ktorého by jeho právny predchodca stratil vlastníctvo k pôvodným parcelám, je ako vlastník súčasných parciel zapísaný žalovaný v 1./ rade a bez určenia vlastníckeho práva prostredníctvom určovacej žaloby nie je možné dosiahnuť zmeny vlastníctva.

3. Žalovaný (súčasný žalovaný v 2./ rade) vo vyjadrení k žalobnému návrhu v konaní sp. zn. 17C 15/2019 uviedol, že nárok žalobcu neuznáva. Namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Nie je zrejmé, či sú stranami sporu všetci dedičia po neb. G. A., rod. Q., čo zakladá dôvod pre zamietnutie žaloby z procesných dôvodov. Z doručenej žaloby a listinných príloh jednoznačne nevyplýva, či žalobca je jediný dedič po neb. G. A., rod. Q., teda poručiťke. V prípade, ak poručiťka zanechala viac dedičov, ide o nerozlučné spoločenstvo všetkých dedičov, pričom všetci sú v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťkovi, aktívne prípadne pasívne legitimovaní v konaní. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 54/1973 a 5 NCdo 15/2007. V prejednávanej veci nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, boli skonfiškované podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Tvrdenie žalovaný opiera o návrh KNV v Košiciach pod č. 3022-IV/1950 z 07.07.1950, ktorým žiadal Okresný súd Kežmarok o výmaz poznámky konfiškácie

podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/45 Sb. vo vložke č. XXX k. ú. Z. L. parcelné č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX u poručiťky. V prejednávanej prípadе sa jedná o konfiškát podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb., pričom pri uvedených parcelách PKV XXX bol uvedený záznam: „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. pod č. d. 8304/1945“. Tento záznam bol Okresným súdom Kežmarok vymazaný na základe žiadosti Československých štátnych lesov Piešťany zo dňa 12.06.1950 a 17.07.1950. K výmazu došlo len z dôvodu, že predmetný majetok nebol konfiškovaný podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/45 Sb., ale podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. V žiadosti KNV Košice z 23.08.1950 je uvedené, že predmetná nehnuteľnosť bola Ústrednou spornou komisiou uznaná za majetok pôdohospodársky. Po výmaze zápisu konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. mal byť podaný návrh Povereníctva pôdohospodárstva pracovnej skupiny v Kežmarku na zápis poznámky konfiškácie podľa zákona č. 104/1945 Sb. Objekt č. XX Vila A. v Tatranskej Lomnici, ktorý slúžil ako sídlo lesného závodu Vysoké Tatry ako náhrada za lovecký kaštieľ v Javorine, ktorý bol daný k dispozícii Zboru povereníkov. Tento objekt bol pridelený uznesením rady MNV obce Vysoké Tatry č. 57/1949 ako konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. pre Československý štát. Keďže nebol zaznamenaný prevod v pozemkovej knihe vo vložke č. XXX v k. ú. obce Z. L., na návrh oblastného riaditeľstva Československých štátnych lesov, bola zvolaná Sporná komisia, ktorá dňa 09.12.1949 rozhodla na mieste samom, že ide o konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. Žalobca nepreukázal v zmysle § 1 ods. 1 tohto nariadenia, že by poručiťka, ktorá bola maďarskej národnosti, mala k 1. novembru 1938 československú štátnu príslušnosť. Pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk užívaný v rodinnom styku alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929. Za zradcov a nepriateľov slovenského národa treba pokladať osoby, ktoré sa považujú za osoby štátne nespoľahlivé podľa § 4 nariadenia č. 50/1945 Sb. Vo výmere vydanom Povereníctvom SNR pre priemysel a obchod v Bratislave z 24.10.1945 bola uvalená národná správa na podnik Vila A. Tatranská Lomnica a bolo uvedené, že majiteľ podniku je štátne nespoľahlivý. Ide o majetok po Maďarke, t. j. občianke maďarskej národnosti, ktorá opustila územie ČSR pred novozriadením štátnej správy. Konfiškácia bola prevedená na základe výmeru č. XXXXX zo 17.10.1946 ONV s právoplatnosťou 04.11.1946. Konfiškácia majetku spadá pod § 2 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb., keďže boli skonfiškované lesy, záhrada, vila - obytný dom, ktorý podľa svojej povahy môže byť používaný k účelom poľnohospodárskym alebo je vhodný na ubytovanie presídlencov pri vnútornej kolonizácii. K námietke žalobcu ohľadom rozhodnutia ONV pôdohospodársky odbor Poprad č. 2672/1962 z 13.04.1962 žalovaný uviedol, že rozhodnutie bolo vydané v zmysle zákona 46/1948 Sb. o nové pozemkové reforme. Poukázal na ustanovenie vládneho nariadenia č. 90/1950 Sb., ktorý v § 6 ods. 6 ustanovuje, že právnou úpravou o správe národného majetku národnými výbormi zostali nedotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a o majetku získanom na účely pozemkových reforiem, ktorým bol zverený do dočasnej správy, kým sa o nej definitívne nerozhodne. Keďže došlo ku konfiškácii predmetného majetku podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. a nehnuteľnosti boli odovzdané do držby a užívania Československého štátu v správe TANAP-u v zmysle vyhlášky č. 205/1958 Sb. a pokynov Povereníctva pôdohospodárstva VHPU č. 10-11/1960 ONV Poprad odbor poľnohospodársky prideliť tieto nehnuteľnosti pre Československý štát v správe TANAP-u a dal svoj súhlas, aby sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v rozhodnutí vo vložke č. XXX parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX vložilo pre Československý štát v správe TANAP-u. S poukazom na uvedené žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

4. Žalovaný v 1./ rade vo vyjadrení k žalobnému návrhu pod sp. zn. 11C 25/2019 navrhol spojenie vecí vedených na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C 15/2019 a sp. zn. 11C 25/2019, pretože ide o konania, ktoré sa začali na tom istom súde a skutkovo spolu súvisia, týkajú sa tých istých strán. K samotnému žalobnému návrhu namietal nedostatok preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podaní žalobného návrhu. Žalobca tvrdil, že je dedičom po G. A., rod. Q.. Predloženými listinnými dôkazmi uvedené nepreukazuje. Úmrtný list G. A. preukazuje len jej úmrtie v Budapešti dňa XX.XX.XXXX, nie je dôkazom o jej právnych predchodcoch a nástupcoch. Výpis z knihy narodenia M. A. z XX.XX.XXXX preukazuje, že tento sa narodil otcovi M. A. a C. A., čo nepreukazuje žiadnu dedičskú spojitosť s poručiťkou G. A.. Úmrtný list M. A. preukazuje, že tento bol synom G. Q. a Q.Á. A. a nepreukazuje, že by tento bol priamym príbuzným právnych predchodcov žalobcu. Z predložených dôkazov nie je možné ustáliť časovo neprerušenu pokrvnú dedičskú líniu medzi žalobcom a poručiťkou. Z dôkazov nie je zrejmé, či žalobca by mal byť jediným oprávneným dedičom po poručiťke. Ak je dedičov viac, okruh účastníkov na strane žalobcu nemusí byť úplný. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 15/2007. V prípade, ak by poručiťka mala viacerých dedičov, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadne prejednávanej veci všetci dedičia

považovaní za vlastníkov vecí a z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Žalovaný v 1./ rade poukázal na vecné vady a rozpory v skutkových tvrdeniach žalobcu. Vo vzťahu k nariadeniam č. 4 a 104 z roku 1945 zo strany žalobcu dochádza k uvádzaniu nesprávnej a neúplnej citácii ustanovenia § 2 a tým aj k nesprávnym záverom ďalších skutkových tvrdení a právnych následkov. Uviedol, že záver stanoviska Povereníctva SNR bol zo dňa 30.04.1945, teda za účinnosti nariadenia 4/1945 Sb., nie 104/1945 Sb., preto bol vo vzťahu k vile A. v Tatranskej Lomnici v čase jeho písania správny, avšak nemožno z neho vyvodit' právny následok v podobe tvrdenia žalobcu, ktorý dospel k záveru, že v zmysle citovaného stanoviska nemohlo dôjsť ku konfiškácii predmetného majetku vo vlastníctve vtedajšej občianky maďarskej narodnosti G. A.R. podľa nariadenia 104/1945 Sb. Žalobca účelovo zamieňa nariadenie 4/1945 Sb. a nariadenia 104/1945 Sb. Tvrdenie žalobcu o tom, že majetok v bývalom vlastníctve G. A. nebol konfiškovaný podľa nariadenia 104/1945 Sb. nebolo žalobcom preukázané, ale bolo priam vyvrátené. List Povereníctva SNR z 30.04.1945 nie je rozhodnutím, iba stanoviskom, odpoveďou na dotaz MNV, ktorý nezakladá, nemení, ani neruší žiadne práva a povinnosti. Na druhej strane rozhodnutie Spornej komisie je konečné a záväzné. Právý dôvod nesprávneho zápisu konfiškačnej poznámky vyplýva z listu, ktorý Krajskému národnému výboru adresovali Československé štátne lesy dňa 12.06.1950, z ktorého vyplýva, že sa na chybný zápis konfiškačnej poznámky 108, namiesto 104 v PKV XXX prišlo, ale na podanie návrhu jeho výmazu bol príslušný krajský národný výbor a na zápis správnej konfiškačnej poznámky podľa nariadenia 104/1945 Sb. bolo príslušné Povereníctvo pôdohospodárskej a pracovnej skupiny v Kežmarku. Uvedený nedostatok je len formálnou zrejmovou nesprávnosťou bez dopadu na jeho vecnú správnosť čo do zákonnosti konfiškácie a nespôsobuje právny následok podľa tvrdení žalobcu, t. j. že G. Q. neprišla o vlastnícke právo, resp. že majetok, ktorý je predmetom sporu, jej nebol konfiškovaný. Účinnosťou nariadenia č. 104/1945 Sb. dňa 01.03.1945 došlo s okamžitou platnosťou a bez náhrady ku konfiškácii majetku na území Slovenska vo vlastníctve osôb maďarskej narodnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Prechod vlastníctva sa uskutočnil na základe zákona a majetok sa považoval za skonfiškovaný dňom účinnosti nariadenia 104/1945 Sb. Treťou vadou popisu skutkového stavu je vecne nesprávne vyhodnotenie existencie dvoch vzájomne protichodných výmerov a to výmeru č. 61-61.288, ktorý vydalo Povereníctvo SNR pre priemysel a obchod podľa § 7 nariadenia 50/45 Sb. o národnej správe ustanovujúceho za správcu C. A. a výmeru č. 2750/1947, ktorý by mal uvalenú národnú správu rušiť, ktoré sa v prvom rade týkajú iba užívacích práv nútej správy a nie vlastníckeho práva, teda sú pre vznik, zmenu alebo stratu vlastníckeho práva irelevantné. Tento druhý výmer je navyše potrebné považovať za nevierohodný, bol vydaný neoprávneným orgánom. Zo samotných žalobcom predložených dôkazov možno preukázať stratu vlastníckeho práva, kedy z listu Československých štátnych lesov n.p. v Piešťanoch 12.06.1950 vyplýva, že na nehnuteľnosti PKV XXX je nesprávne vložená poznámka konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., hoci správne mala byť zapísaná poznámka konfiškácie podľa zákona č. 104/1945 Sb. Stratu vlastníckeho práva poručičky G. A. možno preukázať aj z ďalších listinných dôkazov: listu Československých štátnych lesov n.p. v Piešťanoch z 17.08.1950, zo žiadosti Krajského národného výboru v Košiciach pracovnej skupiny v Poprade zo dňa 07.07.1950, zo žiadosti Krajského národného výboru v Košiciach pracovnej skupiny v Poprade zo dňa 23.08.1950, listu správy Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici zo dňa 02.02.1962. Samotný nedostatok zápisu konfiškačnej poznámky nemá za následok jej neexistenciu. Dôkazom toho je § 5 ods. 5 nariadenia č. 90/1947 Sb., ktoré uvádza, že nesprávne vyznačené konfiškácie nie sú na ujmu osôb oprávnených podľa pozemno-knižného zápisu. Stratu vlastníckeho práva G. A. možno preukázať aj opustením uvedenej nehnuteľnosti. Opustenie veci vyplýva z písomného informačného dokumentu A. vila - Tatranská Lomnica, v ktorom sa uvádza, že majiteľ G. A. na neznámom mieste má narodnosť slovenskú a MNV vo Veľkej Lomnici podal návrh na konfiškáciu, nakoľko sa jedná o majetok po Maďarke, ktorá opustila územie ČSR pred znovuzriadením štátnej správy a z ďalších listinných dôkazov, v ktorých sa po roku 1946 konštatuje, že pobyt G. A. nie je známy. G. A. bola nespoľahlivou osobou maďarskej narodnosti, ktorá ušla pred novými zákonmi, nikdy za svojho života neprejavila ani len úmysel vrátiť sa, ujať sa svojho vlastníctva. Keď opustila republiku a majetok, ušla do cudziny, išlo o konkludentný prejav vlastníka nebyť ďalej vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti. G. A. spĺňala vtedajšie zákonné podmienky na konfiškáciu a to tak podľa dekrétu 108/1945 Sb. a aj podľa nariadenia 104/1945 Sb. Zápis a výmazy poznámok sú pre túto právnu skutočnosť pre meritum veci irelevantné. Vlastnícke právo právneho predchodcu žalovaného v 1./ rade v čase uzatvárania zámenných zmlúv je nepochybné. Od konfiškácie účinnosťou nariadenia č. 104/1945 Sb. dňa 01.03.1945 a prideleným výnosom z 22.10.1946 žalovaný v 2./ rade nehnuteľnosti nerušene a dobromyseľne užíval. V prípade, že by predmetné právne úkony boli posúdené ako neplatné titulom konfiškácie, ide o vydržanie na základe dobromyseľnej držby právny titulom uznesenia Okresného

súdu Poprad č. d. 1081/63/62 z 24.10.1963 a rozhodnutia ONV Poprad z 13.04.1962. Konfiškácia bola prevedená na základe výmeru ONV dňa 17.10.1946, ktorý konfiškoval vilu s okolitými lesnými celkami a dňa 04.11.1946 nadobudol právoplatnosť. Okrem samotného legitímneho titulu má žalovaný v 1./rade za to, že jeho právny predchodca splnil predpoklady nadobudnutia predmetných nehnuteľností vydržaním, pričom pre posúdenie oprávnenosti držby sa nevyžaduje existujúci právny dôvod, ale postačuje len domnelý právny dôvod. Titulom vstupu do oprávnenej držby by aj v prípade existencie vád bolo nepochybne rozhodnutie ONV v Poprade z 13.04.1962, ktoré Okresný súd v Kežmarku zapísal do PKV č. XXX. Pokiaľ žalobca poukazuje na neplatnosť rozhodnutia ONV z 13.04.1962 z dôvodu, že ONV nevykonávalo funkciu komisie, ani nerozhodovalo o konfiškácii, ide o neopodstatnenú námietku, pretože uvedené rozhodnutie bolo vkladovou listinou, za ktorú sa podľa ustanovenia § 11 zákona 90/1947 Sb. považovali vedľa rozhodnutia o prídelení vydaných fondom alebo aj pokiaľ ide o majetok skonfiškovaný podľa dekrétu č. 108/1945 Sb. iným príslušným úradom, tiež iné rozhodnutia alebo vyhlásenia fondu alebo iného príslušného úradu o prechode skonfiškovaného majetku na iného nadobúdateľa. Legitimita platného nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného v 1./rade vyplýva z platných a účinných zámenných zmlúv, ktoré boli rešpektované Krajským pamiatkovým úradom, Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, ktoré žalovaného v 1./rade uznávali ako oprávneného vlastníka pri realizácii záverov komplexnej obnovy objektu vila A. a dokonca mu na to poskytli finančné príspevky. Žalovaný v 1./rade poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I ÚS 549/2015 a na skutočnosť, že žalobca sa vlastníckeho práva po právnej predchodkyni domáha s viac ako 73-ročným časovým odstupom a to navyše aj konaním, ktorým sa dožaduje preskúmania zákonnosti rozhodnutia o konfiškácii a prelomenia Benešových dekrétov, pre ktoré v slovenskej právnej úprave existujú právne predpisy lex specialis s prekluzívnymi lehotami na ich uplatnenie. Pokiaľ žalobca spochybňoval dobrú vieru žalovaného v 1./rade, poukazuje na skutočnosť, že ten, kto nadobudol v dobrej viere práva zapísané v pozemkovej knihe, bol vo svojej dobrej viere chránený. Žalovaný v 1./rade pri uskutočňovaní zámeny nehnuteľnosti neporušil ani ustanovenie § 23 ods. 1 zákona 41/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu, pretože splnenie ponukovej povinnosti sa viaže na úmysel vlastníka predať kultúrnu pamiatku alebo aj časť, nie previesť, pod ktorú okolnosť by bolo možné subsumovať akúkoľvek formu prevodu, t. j. aj zámenu nehnuteľnosti. Žalovaný v 1./rade s odkazom na historický výklad poukazuje na skutočnosť, že ako nový vlastník pri nadobudnutí nehnuteľnosti evidovaný v katastri nehnuteľnosti, konal v dobrej viere v existenciu vlastníctva štátu, ktorý bol navyše v oboch prípadoch potvrdený aj súhlasným stanoviskom Ministerstva financií podľa § 11 ods. 9 zákona 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu.

5. Žalovaný v 2./rade k žalobnému návrhu v sp. zn. 11C 25/2019 uviedol, že nárok žalobcu neuznáva v plnom rozsahu, namieta nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní, namieta, že nie je zrejmé, či sú stranami sporu všetci dedičia po neb. G. A., rod. Q., čo zakladá ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby z procesných dôvodov. Z doručenej žaloby, listinných príloh jednoznačne nevyplýva, či žalobca je jediný dedič po neb. G. A., rod. Q., teda či žalobca má byť ako jediný účastník na strane žalobcu aktívne legitimovaný. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 54/1973 a 5 MCdo 15/2007, v ktorých Najvyšší súd konštatoval, že ak poručiteľ zanechá viac dedičov, ak nebolo dedičstvo medzi nimi vyporiadané ohľadne vecí, o ktorú ide v občianskom súdnom konaní vedenou inou osobou, ktorá nie je poručiteľom, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadne tejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci a z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Ide o nerozlučné spoločenstvo všetkých dedičov. Poukázal na nezrovnalosti žalobcom predložených dokladov. Pri údajnom rodnom liste neb. G. A. je poznámka, že táto osoba bola prednostnom farského úradu v Nagycenku, čo zrejme grófka Q. nebola. V prejednávanej veci nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, boli skonfiškované podľa § 1 ods. 4 dekrétu prezidenta republiky z 25.10.1945 č. 108/1945 Sb. a výmerom zo dňa 07.10.1946 č. 16865/46, ktorý vydal Okresný národný výbor v Kežmarku, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.11.1946. Následná žiadosť KNV v Košiciach a úkon Okresného súdu Kežmarok má iba evidenčný charakter. Objekt č. XX vila A. v Tatranskej Lomnici slúžil ako sídlo lesného závodu Vysoké Tatry ako náhrada za lovecký kaštieľ v B., ktorý bol daný k dispozícii Zboru povereníkov. Tento objekt bol pridelený uznesením rady MNV obce Vysoké Tatry č. 57/1949 ako konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. pre Československý štát n. p. závod Tatranská Lomnica. Keďže nebol zaznamenaný prevod v pozemkovej knihe vo vložke č. XXX k. ú. obce Z. L., na návrh oblastného riaditeľstva Československých štátnych lesov podľa § 2 vyhlášky 346/48 U.v. bola zvolaná Sporná komisia, ktorá dňa 04.12.1949 rozhodla na mieste samom, že ide o konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. Pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúci najmä jazyk užívaný v rodinnom styku alebo priznanie národnosti

pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929. Za zradcov a nepriateľov slovenského národa treba pokladať osoby, ktoré sa považujú za osoby štátne nespoľahlivé podľa § 4 nariadenia č. 50/1945 Sb. Konfiškácia bola prevedená na základe Výmeru zo dňa 17.10.1946 ONV s právoplatnosťou 04.11.1946. Žalovaný v 2./ rade poukázal na skutočnosť, že Československá republika bola po oslobodení obnovená ako jednotný štát, ale na jej území sa neuplatňovalo jednotné zákonodarstvo. Zákonodarstvo vykonával jednak prezident a vláda prostredníctvom dekrétov a SNR prostredníctvom nariadení. SNR začala vykonávať zákonodarnú činnosť na území Slovenska od 01.04.1944. V dekrétoch muselo byť uvedené, že ich vydáva prezident po dohode so SNR. Predsedníctvo SNR vydalo nariadenie č. 4/1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. O tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej, maďarskej národnosti alebo zradcov nepriateľov slovenského národa a Československej republiky mali rozhodovať konfiškačné komisie. Ich činnosť sa neskončila do konca roku 1947. K námietke žalobcu ohľadne rozhodnutia ONV pôdohospodársky odbor Poprad č. 2672/1962 z 13.04.1962 dodal, že rozhodnutie bolo vydané v zmysle zákona č. 46/1948 Sb. o novej pozemkovej reforme. K námietkam prekročenia právomoci pri vydávaní rozhodnutia ONV z 13.04.1962 uviedol, že podľa čl. 23 ods. 8 vyhlášky Ministerstva financií č. 205/1958 Sb. hodnotou pre určenie príslušnosti orgánu podľa tohto článku je nadobúdacia hodnota prevádzaného majetku vedená v účtovnej evidencii. Hodnota predmetného majetku bola podľa ich názoru nižšia ako 1.000.000,- Kčs. Listina, z ktorej žalobca odvodzuje, že to tak nie je, nie je účtovným dokladom a je v nej uvedené, že ide o hodnotu cca 1.500.000,- Kčs až 2.000.000,- Kčs, z čoho nemožno vyvodiť, že rozhodnutie ONV pôdohospodársky odbor Poprad z 13.04.1942 je paakt z dôvodu prekročenia právomoci. Žalobca nemá dostatok naliehavého právneho záujmu na prieskume platnosti - neplatnosti zámenných zmlúv. Jeho právne postavenie sa ani v prípade neplatnosti zámennej zmluvy nezmení. V každom prípade zámenné zmluvy uzavreté medzi žalovanými v 1./ a 2./ rade považuje za platné, k čomu predložil usmernenie Ministerstva pôdohospodárstva zo 06.10.2009, keďže došlo ku konfiškácii predmetného majetku podľa nariadenia SNR 104/1945 Sb. a nehnuteľnosť bola odovzdaná do držby a užívania Československého štátu v správe TANAP-u v zmysle vyhlášky č. 205/1958 Sb. ONV Poprad odbor poľnohospodársky prideliť tieto nehnuteľnosti pre československý štát v správe TANAP-u a dal svoj súhlas, aby sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v rozhodnutí vo vložke č. XXX parcely XXXX, XXXX, XXXX, XXXX vložil pre Československý štát v správe TANAP-u.

6. Uznesením v konaní sp. zn. 17C 15/2019 z 25.03.2019 súd spojil na spoločné konanie právne veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 17C 15/2019 v právnej veci žalobcu M. A. proti žalovanej Slovenská republika zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica o určenie, že veci patria do dedičstva po neb. G. A. a konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 11C 25/2019 v právnej veci žalobcu M. A. proti žalovanému v 1./ rade AUTONOVA s.r.o. a žalovanej v 2./ rade Slovenská republika zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica o určenie, že veci patria do dedičstva po neb. G. A., tak, že oba konania sa budú viesť pod sp. zn. 17C 15/2019. Po spojení vecí na spoločné konanie vedené ďalej pod sp. zn. 17C 15/2019 žalovaným v 1./ rade je AUTONOVA s.r.o., žalovaným v 2./ rade Slovenská republika zastúpená Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica.

7. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného v 1./ rade uviedol, že vyjadrenie žalovaného o tom, že ak by ku konfiškácii nedošlo a tým, že G. A. opustila sporné nehnuteľnosti došlo k derelikcii, uvedené považuje žalobca za vymyslené. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 194/2017 z 12.09.2017, podľa ktorého prejav vôle o vzdaní sa vlastníckeho práva musí byť teda nepochybný a procesné dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto tvrdí, že sa stal vlastníkom. V prípade pochybnosti o tom, či došlo k opusteniu veci a k zániku vlastníckeho práva treba vychádzať z predpokladu zachovania vlastníckeho práva. Samotné neužívanie veci samo o sebe ešte neznamená zánik vlastníctva spôsobom podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nikdy nebola naplnená žiadna podmienka pre derelikciu a to písomný, určitý a zrozumiteľný prejav vôle, o ktorom nie sú pochybnosti. Vláda A. slúžila i G. A. za účelom rekreácie na približne 1 mesiac v kalendárnom roku. Prevažnú časť kalendárneho roku netrávila na území Slovenskej republiky. Pokiaľ žalovaný v 1./ rade tvrdí, že G. A. bola nespoľahlivou osobou maďarskej národnosti vzhľadom na dekrét 108/1945 Sb. a aj nepriateľskou osobou, žalobca konštatuje, že národnosť sa v tom čase určovala spôsobom, ktorý je minimálne sporný, keďže G. A. bola zo šľachtického rodu, ovládala okrem maďarského jazyka viaceré iné jazyky, navyše sa narodila v obci O., ktorá v čase rozhodovania o určení jej národnosti a teda nespoľahlivosti, sa nachádzala na území Slovenskej republiky. Cieľom príslušných štátnych orgánov bolo zmocniť sa majetkov fyzických

osôb bez dodržania vtedy platných právnych predpisov. Vyhlásenie občana za osobu maďarskej alebo nemeckej národnosti alebo osobu nespôahlivú prebiehalo bez náležitého preverovania, ako sa to hodilo vtedajšiemu režimu. Pokiaľ žalovaný v 1./ rade poukázal na § 5 ods. 5 zákona 90/1947 Sb., podľa ktorého nesprávne vyznačený konfiškát nie je na ujmu osôb oprávnených podľa pozemno-knižného zápisu, uvedené ustanovenie žalobca nenamieta, ale upriamuje pozornosť na § 11 tohto zákona, ktorý hovorí o vkladových listinách, pričom aj v rámci konfiškácie muselo v zmysle intabulačného princípu prísť k vkladu, aby došlo k zmene vlastníka. Vyznačenie konfiškácie v zmysle nariadenia 108/1945 Sb. malo informatívny charakter, čo potvrdzuje ustanovenie § 5 ods. 4, 5 zákona 90/1947 Sb. Podľa PKV XXX je evidentné, že do 20.09.1960 bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností G. A.. Žalobca k zámenným zmluvám opätovne poukázal, že hoci pri zámennej zmluve podmienka súhlasu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky nie je výslovne uvedená, z § 11 ods. 1 zákona o správe majetku štátu vyplýva, že i na zámennú zmluvu je potrebný súhlas Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, nakoľko ide o scudzenie majetku štátu v osobitnom režime. Žalobca opätovne poukázal na predchádzajúce právne argumenty podložené príslušnou judikatúrou. Ak by aj žalobca na rozdiel od predchádzajúceho vyjadrenia pripustil, že v danom prípade pôjde o nerozlučné spoločenstvo na strane žalobcu, išlo by podľa súčasnej právnej úpravy o tzv. dobrovoľné nerozlučné spoločenstvo, kde nie je potrebné na procesný úspech, aby podali žalobu všetci aktívne vecne legitimovaní žalobcovia, pretože nejde o nútené spoločenstvo. Poukázal na skutočnosť, že nie je úlohou súdu, ale procesných strán a vecou ich procesnej diligencie, aby zabezpečili dôkazy na podporu svojich tvrdení.

8. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného v konaní 17C 15/2019 (v súčasnosti žalovaného v 2./ rade) uviedol, že aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanej žalobe je daná, čo vyplýva z predložených listinných dôkazov, z ktorých je nesporné, že žalobca je oprávneným dedičom po G. A.. V danom prípade sa nejedná o spor vyvolaný dedičským konaním. Súd nie je oprávnený vyhodnocovať, či ten, kto sa obrátil na súd s určovacou žalobou je v konečnom dôsledku dedičom poručiteľa. Súd pre potreby takéhoto konania predbežne posudzuje, či ten, kto sa na súd obrátil s touto žalobou prichádza do úvahy ako dedič, ale túto okolnosť skúma len v rámci naliehavého právneho záujmu. Ak túto žalobu podala osoba, ktorá prichádza do úvahy ako dedič, tak má naliehavý právny záujem na navrhovanom určení, že vec patrí do dedičstva. Žalobca nepochybne preukázal, že po poručiťelke prichádza do úvahy ako dedič, nakoľko je jej vnukom. Súd v konaní nemôže vyhodnocovať okruh dedičov. Daný prípad nie je možné subsumovať pod nerozlučné spoločenstvo. Keďže v danom prípade z hmotného práva nevyplýva nemožnosť postupovať dedičovi samostatne a požadovať určenie, či bol poručiťel v čase smrti vlastníkom. O nerozlučné spoločenstvo by mohlo ísť v prípade, že by spor bol vyvolaný dedičským konaním a by išlo o spor medzi samotnými dedičmi. Žalobca má za to, že jeho postavenie ako potenciálneho dediča je dostatočne preukázané. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 2375/2012 a sp. zn. 32 Cdo 1675/2011. Ku argumentácii žalovaného ku skutočnostiam týkajúcim sa konfiškácie majetku sa s tvrdením žalovaného nestotožnil. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 379/2016, podľa ktorého ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné právoplatné a vykonateľné správne rozhodnutie. Podľa rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu z 31.12.1946 sa aj na konfiškačné konania vzťahovali ustanovenia správneho poriadku v zmysle § 72 ods. 2 vládneho nariadenia 8/1928 Sb. „rozhodnutie je vydané pokiaľ v správnych predpisoch nie je ustanovené inak doručením jeho písomného vyhotovenia, ak bolo vyhlásené ústne v prítomnosti strán, ústnym vyhlásením“. Žalobca uvádza, že ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právoplatne vykonateľné správne rozhodnutie, čo v danom prípade nepochybne vydané nebolo, nakoľko Povereníctvo Slovenskej národnej rady nevydalo konfiškačné rozhodnutie na majetok G.Á. A.. Ba dokonca Povereníctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu k stanovisku z 30.05.1945 Sb. konštatuje, že vila A. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR 4/1945 nie je pôdohospodárskym majetkom a preto nepodlieha konfiškácii. Obyčajové právo platné na Slovensku do 31.12.1950 spájalo vznik vlastníckeho práva so zápisom nadobudnutia vlastníctva k pozemkovej alebo železničnej knihe, išlo o tzv. intabulačný princíp. Rozhodnutie o konfiškácii, ktoré je v danom prípade nevyhnutnou podmienkou, aby došlo ku konfiškácii, teda k prevodu vlastníckeho práva, nikdy nebolo vydané. Nehnuteľnosť mohla byť len v dočasnej správe podľa zákona 507/1950 Sb., čo znamená, že ONV - pôdohospodársky v Poprade nemohol rozhodnúť o zmene vlastníckeho práva. K odňatiu vlastníckeho práva poručiťelky G. A. nemohlo dôjsť a to jednak z dôvodu, že samotné Povereníctvo SNR stanoviskom z 30.05.1945 konštatuje, že vila A. v Tatranskej Lomnici nie je pôdohospodárskym majetkom a teda nepodlieha konfiškácii. Nebolo vydané žiadne správne účinné konfiškačné rozhodnutie a o skutočnosti, že toto rozhodnutie vydané nebolo svedčí aj

absencia zápisu tejto listiny v pozemkovej knihe. Pokiaľ by štátne orgány, resp. štátny aparát mali za nepochybné, že konfiškácia prebehla v súlade s právnymi predpismi, nedochádzalo by k opätovným pokusom o zápis vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v prospech Československého štátu. Vyznačenie konfiškácie upravoval zákon č. 90/1947 Sb., pričom prináležalo právo riešiť pozemno-knižné usporiadanie konfiškovaného majetku v súlade s nariadením 104/1945 Sb. len Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Je zrejmé, že ak by došlo ku konfiškácii podľa nariadenia 104/1945 Sb., štát by sa opätovne neúspešne nepokúšal o konfiškáciu podľa nariadenia 108/1945 Sb. a rovnako tak o právo podľa rozhodnutia č. 2672/62, pretože by pôvodné nehnuteľnosti boli už dávno vo vlastníctve štátu. Žalobca opätovne poukazuje na zásadnú skutočnosť, že rozhodnutie komisie bolo nevyhnutnou podmienkou konfiškácie, pričom ONV pôdohospodársky v Poprade v roku 1962 nevykonával funkciu komisie a nerozhodoval o konfiškácii podľa nariadenia 104/1945 Sb. ONV pôdohospodársky v Poprade postupoval nezákonne a svojvoľne napriek tomu, že nenahrádzal rozhodnutie konfiškačnej komisie posudzovať, či sa nehnuteľnosti považujú za skonfiškované podľa nariadenia SNR 104/1945 Sb. Okrem toho konal v rozpore s čl. 23 ods. 3 písm. v) vyhlášky č. 205/1958, pretože k prevodu v zmysle tohto ustanovenia pri nehnuteľnosti, ktorej hodnota prevyšovala 1.000.000,-- Kčs, mohlo dôjsť len s privolaním KNV. ONV odbor pôdohospodársky v Poprade nemal oprávnenie rozhodovať o konfiškácii. Preto rozhodnutie č. 2672/1962 z 13.04.1962 je potrebné považovať za nulité rozhodnutie.

9. Žalobca v replike k vyjadreniam žalovaných v 1./ a 2./ rade podaným 05.12.2019 uviedol:

- k vyjadreniu žalovaného v 1./ rade: Pokiaľ žalovaný v 1./ rade uvádzal, že aj v prípade, že by ku konfiškácii nedošlo, G. A. opustila sporné nehnuteľnosti a došlo k derelikcii. Uvedené tvrdenie žalovaného v 1./ rade žalobca považuje za vymyslené. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 194/2017 z 12.09.2017, podľa ktorého samotné neužívanie veci samo o sebe ešte neznamená zánik vlastníctva spôsobom podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prejav vôle o vzdaní sa vlastníckeho práva musí byť teda nepochybný a procesné dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto tvrdí, že sa stal vlastníkom. Tatranská Lomnica bola vytvorená na turistické účely, tak isto vila A. slúžila na rekreáciu, G. A. sa v nej zdržiavala za týmto účelom približne 1 mesiac v kalendárnom roku a prevažnú časť kalendárneho roka netrávila na území Slovenskej republiky. G. A. neprejavila jednoznačnú vôľu opustiť nehnuteľnosti. Nikdy neušla pred novými zákonmi, natrvalo žila v zahraničí. Nebola splnená podmienka pre derelikciu. Pokiaľ žalovaný v 1./ rade tvrdí, že G. A. bola nespoľahlivou osobou maďarskej národnosti a ako aj nepriateľskou osobou, poukazuje žalobca na skutočnosť, že národnosť sa v tom čase určovala spôsobom, ktorý je minimálne sporný. G. A. bola zo šľachtického rodu, ovládala okrem maďarského jazyka viaceré iných jazykov, narodila sa v obci O., ktorá v tom čase patrila územiu Slovenskej republiky. Vyhlásenie občana za osobu maďarskej alebo nemeckej národnosti alebo osobu nespoľahlivú prebiehalo bez náležitého preverovania, lebo sa to hodilo vtedajšiemu režimu. Pokiaľ žalovaný v 1./ rade vo vyjadrení poukázal na § 5 ods. 5 zákona 90/1947 Sb., podľa ktorého nesprávne vyznačenie konfiškácie nie je na ujmu osôb oprávnených podľa pozemno-knižného zápisu uvedené v ustanovení, žalobca nenamietá, avšak je potrebné upriamiť pozornosť na § 11 tohto zákona, ktorý hovorí o vkladových listinách, teda muselo prísť k vkladu, aby došlo k zmene vlastníctva. Podľa PKV XXX je evidentné, že do 20.09.1963 bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností G. A.. K námietkam neplatnosti zámennej zmluvy žalobca uviedol, že hoci pri zámennej zmluve podmienka súhlasu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky nie je výslovne uvedená, má za to, že uvedená požiadavka vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o správe a majetku štátu, nakoľko ide o scudzenie majetku štátu v osobitnom režime.

- k vyjadreniu žalovaného v 2./ rade: Žalobca v predmetnom podaní uviedol, že žalovaný v 2./ rade vo vzťahu k namietaniu aktívnej legitímácie vychádza zo staršej právnej úpravy. Ak by žalobca na rozdiel od svojho predchádzajúceho vyjadrenia pripustil, že v danom prípade pôjde o nerozlučné spoločenstvo, išlo by podľa súčasnej úpravy o tzv. dobrovoľné nerozlučné spoločenstvo, kedy nie je potrebné na procesný úspech, aby podali žalobu všetci aktívne vecne legitimovaní žalobcovia, pretože nejde o nútené spoločenstvo. Pokiaľ žalovaný v 2./ rade navrhol súdu, aby zabezpečil dedičské rozhodnutie po G. A., žalobca tvrdí, že súd nie je príslušný na zisťovanie okruhu dedičov, to nie je úlohou súdu, ale procesných strán a vecou ich procesnej diligencie, aby zabezpečili dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca k námietke týkajúcej sa konfiškácie poznamenal, že žalovaný v 2./ rade vo svojom vyjadrení nikdy nenamietal skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti nemohli byť konfiškované podľa nariadenia SNR 104/1945 Sb., pretože absentovalo rozhodnutie konfiškačnej komisie. Naopak, žalovaný v 2./ rade tvrdí, že konfiškácia bola vykonaná výmerom zo 07.10.1946 na základe nariadenia 108/1945 Sb. Žalobca opätovne podotýka, že uvedená listina dokazuje, že štát sa pokúšal po tom, čo bolo zrejmé, že

konfiškácia podľa nariadenia SNR 104/1945 Sb. neprebehla, konfiškovať sporný majetok podľa dekrétu č. 108/1948 Sb. Nemožno opomenúť zásadnú skutočnosť, že štátne orgány, napr. Okresný národný výbor v Poprade v rozhodnutí č. 2672/62, sa odvolávajú na skutočnosť, že sporná nehnuteľnosť bola konfiškovaná na základe nariadenia 104/1945 Sb. Dôkazy, ktoré by mali preukazovať údajnú konfiškáciu predložené žalovaným v 1./ rade sú však naďalej nepriame dôkazy. Vo vzťahu k námietke ohľadom ceny nehnuteľnosti žalobca konštatuje, že jednoduché tvrdenie žalovaného v 2./ rade, že cena nehnuteľnosti je nižšia ako 1.000.000,-- Kčs nie je ničím podložené.

10. Žalovaný v 1./ rade v duplike k vyjadreniu žalobcu doručenej súdu 24.01.2020 opätovne uviedol, že samotným predložením úmrtného listu G. A.É. a rodného listu žalobcu nie je možné preukazovať žalobcovo tvrdenie, že je vnukom poručiteľky. Naopak, predložené dôkazy žalobcom v konaní vzbudzujú dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdení o príbuzenskom vzťahu, keď žalobca na jednej strane sa mal narodiť osobe roľníka v I., na druhej strane mal jeho otec umrieť v K. ako vrátnik. Z úmrtného listu G. A. môžeme dôvodne predpokladať, že sa po jej smrti už minimálne jedno dedičské konanie uskutočnilo. Pokiaľ by bol žalobca jej vnukom, tak by nepochybne disponoval zápisnicou o priebehu dedičského konania. Žalovaný v 1./ rade opätovne poukázal na skutočnosť, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám všetci dedičia spoločne a nerozdielne. K otázke derelikcie tvrdil, že G. A. prejavila skutočnú vôľu nehnuteľnosť opustiť a zdať sa vlastníctva k nej. Od roku 1945 sa do nehnuteľnosti nikdy nevrátila, počas života na ňu neuplatnila vlastnícky nárok, nestarala sa o ňu, neprejavila žiaden záujem a to nielen za obdobie od roku 1945 do roku 1989, v období tzv. neslobody, ale aj následne. O nehnuteľnosti neprejavila záujem ani v rámci reštitúcie. Pokiaľ žalobca spochybňuje, či G. A. bola občiankou maďarskej národnosti, túto pochybnosť sám vyvracia predloženými dôkazmi. G. A. sa nedomáhala vylúčenia z konfiškácie, hoci jej to právne predpisy aj vtedy umožňovali, ale ušla z republiky prv, čo opätovne preukazuje jej záujem vec opustiť. Pokiaľ žalobca poukázal na ustanovenie § 11 zákona 90/1947 Sb., uvedené tvrdenie, že vkladovými listami sú okrem rozhodnutia o prídelení vydaných fondov alebo o konfiškovaní, podľa dekrétu 108/1945 Sb., iným príslušným úradom také iné rozhodnutie alebo prehlásenia fondov alebo iného príslušného úradu o prechode konfiškovaného majetku na iného nadobúdateľa nemá právnu relevanciu, nakoľko uvedený majetok prešiel konfiškáciou na štát a nebol pridelovaný inému nadobúdateľovi. K neplatnosti zámennej zmluvy v zmysle § 23 ods. 1 zákona 49/2002 Z.z. možno ustáliť, že ho nemôžeme extenzívne rozširovať a aplikovať na zámennú alebo darovaciu zmluvu ako to chce žalobca. Takýto výklad by odporoval čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca nepreukázal vecnú aktívnu legitimáciu, nevyjadril sa k nezrovnalostiam a rozporom v skutkových tvrdeniach žalobného návrhu, ani k námietke o strate vlastníctva G. A.. Vo vyjadrení žalovaný v 1./ rade k duplike k žalobnému návrhu doručenej súdu 31.01.2020 k vecnej aktívnej legitimácii žalobcu z hľadiska formy procesného spoločenstva dedičov uviedol, že súd je oprávnený skúmať naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Pokiaľ žalobca argumentuje judikátom českého súdu, podľa ktorého žalobu o určenie, že poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom daného majetku, môže podať každý dedič samostatne. V danom prípade nejde o žalobu o určenie, že poručiteľka bola v čase smrti vlastníčkou predmetného majetku. V predmetnej veci ide o žalobu o určenie, že vec patrí do dedičstva, ide o dva právne zásadne rozdielne nároky s podstatným dopadom na rozsah zisťovaného skutkového stavu, ale aj čo do okruhu účastníkov konania. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 260/2011 z 09.06.2011, podľa ktorého „Napokon treba poznamenať, že sťažovateľke nič nebráni podať novú žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi a to tak, že účastníkmi konania budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiteľovi. V závislosti od toho, či ten ktorý dedič má rovnaký alebo odlišný názor vo veci samej ako má sťažovateľka môže sa stať žalobcom alebo žalovaným. V každom prípade však musí byť účastníkom konania, keďže rozsudok musí byť záväzný pre všetkých dedičov.“ V žalobe o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi musia byť účastníkmi konania všetci dedičia. Len tak sa zabezpečí, že bez ich vedomia nedôjde k nezákonnému zásahu do ich práv. V konaní bolo preukázané, že G. A. bola osobou maďarskej národnosti, na ktorú sa vzťahovali konfiškačné dekréty. Nikdy nevyužila aj vtedy platné právne predpisy, ktoré jej umožňovali preukázať, že nie je osobou maďarskej národnosti, na ktorú sa vzťahujú konfiškačné dekréty. G. A. namiesto toho ušla, opustila Slovensko aj predmetnú nehnuteľnosť. Predmetný majetok bol potvrdený ako poľnohospodárska nehnuteľnosť a konfiškovaný, t. j. odňatý G. A. bez náhrady. G. A., ani jej právni nástupcovia nikdy nepožiadali ani podľa vtedy platných predpisov, ktoré to umožňovali, o vyňatie predmetného majetku z konfiškácie, nepožiadali o reštitúciu majetku ani po roku 1989. G. A. jednoducho majetok opustila, lebo sa bála, že bude zaradená ako osoba maďarskej národnosti medzi zradcov, kolaborantov a bude prenasledovaná. Ak sa stále cítila byť jeho vlastníčkou, tak mal

byť uvedený ako jej majetok aj v súpise majetku patriaceho do dedičstva. So skutkovo rovnakou situáciou dlhodobého opustenia majetku sa vysporiadala aj slovenská súdna prax, napr. rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 112/2016, kde sa žalobca pokúsil rovnakým spôsobom obísť tzv. Benešové dekréty. V konaní žaloba bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, pričom šlo o obdobný prípad, keď právne vzťahy právneho predchodcu žalobcu k sporným nehnuteľnostiam, boli zistenými nedostatkami dotknuté pred niekoľkými desiatkami rokov, viac ako 60 rokov a stali sa neistými. Preto v týchto prípadoch určovací žaloba nie je nástrojom prevencie, ale v skutočnosti smeruje k narušeniu právnej istoty na strane terajších vlastníkov. V predmetnej veci právne vzťahy právnej predchodkyne žalobcu G. A. k predmetným nehnuteľnostiam boli s istými následkami dotknuté pred niekoľkými desiatkami rokov, viac ako 75 rokov. Určovací žaloba tu nie je nástrojom prevencie, ale smeruje k narušeniu právnej istoty na strane jej terajších vlastníkov, ktorí dlhodobo užívajú nehnuteľnosti. Neexistencia týchto pochybností vylučuje naliehavý právny záujem žalobcu na ich odstránení preventívnou určovacou žalobou. Nerušená držba užívania nehnuteľnosti po dobu viac ako 75 rokov osobou, ktorá túto držbu a užívanie vykonáva ako vlastník na základe autoritatívnych rozhodnutí, hoci aj neplatných, zakladá stav právnej istoty o tom, že vlastníkom tejto veci je táto osoba. Nedostatok naliehavého právneho záujmu, je dôvodom na zamietnutie žaloby. Celá žaloba je postavená na tom, že G. A. nestratila vlastníctvo predmetných nehnuteľností. I keby to tak bolo, čo žalovaný v 1./rade popiera, samo o sebe bez ďalšieho to neznamená, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po nej. Od okamihu jej smrti po súčasnosť totiž došlo k takým skutočnostiam, ktoré túto možnosť vylučujú a sú dôkazmi preukázané.

11. Žalovaný v 2./rade v duplike k žalobnému návrhu podaním doručeným súdu 16.01.2020 namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca nedoložil relevantné doklady, ktoré by preukázali, že je dedičom po neb. grófke G. A.. Listinné dôkazy predložené žalobcom vzbudzujú pochybnosti, či je žalobca skutočne právnym nástupcom G. A., keď na PKV č. XXX je v predmetnom výpise označený ako muž grófky osoba menom K.. Žalobca má vo svojom rodnom liste uvedené, že jeho otec M. A. je hospodáriaci roľník, čo vzhľadom k tomu, že má ísť o syna grófky sa javí viac ako nepravdepodobné. Navyše v čase narodenia žalobcu by jeho otec mal 53 rokov. Ako otec zosnulého M. A. nie je uvedená osoba K. A. muž grófky, ale osoba s menom Q. A.. Na PKV č. XXX bolo uvedené, že grófka mala nehnuteľnosti nadobudnúť na základe kúpy č. d. XXX/XXXX s tým, že jej mužom bola osoba menom K.. Žalovaný v 2./rade preto namieta, že predmetom dedičstva po grófke by mal byť majetok v podiele najviac 1-ica, druhá mala byť vysporiadaná v rámci BSM. Stranou sporu v konaní o určenie, že nejaký majetok má byť predmetom dedičstva musia byť všetci dedičia. Grófka G.L. A. bola osoba maďarskej národnosti, čo žalobca nevyvrátil. Skutočnosť, že sa narodila v Parchovanoch nepreukázal. I tak je táto skutočnosť bezvýznamná pre posúdenie, či táto osoba bola alebo nebola maďarskej národnosti. Konfiškácia nenastala na základe konfiškačného výmeru, ale ex lege nariadením. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 379/2016 týkajúci sa právnej istoty osôb a otázku naliehavého právneho záujmu. V súvislosti s posúdením otázky, či ide o rozpor dekrétu č. 108/1945 Sb. a práva civilizovanej Európy, nemožno vidieť prezumpciu zodpovednosti osôb maďarskej alebo nemeckej národnosti zatiaľ čo u iných národností bolo dôkazné bremeno naopak na strane orgánu rozhodujúceho o tom, či boli alebo neboli splnené podmienky na konfiškáciu, čím sa zaoberal Ústavný súd Českej republiky a obdobne Európsky súd pre ľudské práva a Európska komisia pre ľudské práva. V roku 2002 Európsky parlament vypracoval právnu analýzu Benešových dekrétov, podľa ktorej Benešové dekréty nepredstavujú problém z pohľadu práva Európskej únie, keďže nemajú retroaktívny účinok. K spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného v 2./rade, resp. jeho právneho nástupcu vychádza z listín MNV v Tatranskej Lomnici, keď 01.05.1945 dáva podnet na zabratie vily A. vo Veľkej Lomnici. Na to odpovedá Povereníctvo SNR listom z 30.05.1945, že vila A. nie je poľnohospodárskym majetkom a nepodlieha konfiškácii. Následne Povereníctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu listom z 30.05.1945 oznámilo MNV v Tatranskej Lomnici, že vila A. nepodlieha konfiškácii podľa § 2 nariadenia 4/1945 Sb., ale podľa nariadenia 104/1945 Sb. Dňa 30.05.1945 nariadenie 104/1945 Sb. zo dňa 23.08.1945 neexistovalo. Skutočnosť, či vila podliehala alebo nepodliehala konfiškácii podľa nariadenia SNR 4/1945 Sb. nemá pre ďalší vývoj udalostí žiaden význam, lebo konfiškácia mala súvis s nariadením 104/1945 Sb. Predmetný majetok bol oprávnené a v súlade s vtedajším právnym stavom grófke ako Maďarke konfiškovaný. V zmysle § 1 ods. 4 Dekrétu prezidenta republiky 108/1945 Sb. ONV v Kežmarku ako príslušný orgán vydal výmer č. 16865/46 zo 07.10.1946, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.11.1945. ONV Kežmarok bol na to určeným vecne a miestne príslušným orgánom. Najneskôr dňom právoplatnosti tohto výmeru sa Československý štát stal vlastníkom predmetných nehnuteľností. Podľa § 2 vyhlášky 346/1948 Sb. v sporných prípadoch, t. j. či je majetok pôdohospodársky alebo nepôdohospodársky

rozhodne komisia. Dňa 09.12.1949 podľa zápisnice Sporná komisia rozhodla o tom, že vila A. sa bude riadiť režimom podľa nariadenia 104/1945 Sb. a nie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. To bol dôvod, pre ktorý bol podávaný návrh na výmaz poznámky „konfiškovaný podľa dekrétu prezidenta republiky 108/1945“. Výmazom poznámky o konfiškáte podľa dekrétu 108/1945 Sb. nebola potvrdená neoprávnenosť konfiškácie, ale právnym zosúladením záverov Spornej komisie z 09.12.1949. Výmaz poznámky o konfiškáte podľa dekrétu prezidenta 108/1945 Sb. neznamená v žiadnom prípade, že by došlo k spätnému prevodu vlastníckeho práva na grófkú. Vlastnícke právo ku konfiškovanému majetku podľa nariadenia 104/1945 Sb. sa nadobúda účinnosťou nariadenia. Následne vydané rozhodnutie ONV pôdohospodársky odbor z 13.04.1962 č. 2672/62 bolo vydané riadnym oprávneným orgánom, nejde o nulitný právny akt a bolo logickým spôsobom zavŕšenia administratívneho procesu zápisu štátu ako vlastníka predmetných nehnuteľností do pozemkovej knihy. Predmetné rozhodnutie bolo preskúmané súdom, ktorý potvrdil správnosť vydaného rozhodnutia a to uznesením Okresného súdu Kežmarok č. d. 1081/3 z 24.10.1963.

12. Žalovaný v 2./ rade v duplike k žalobného návrhu doručenej súdu 30.01.2020 opätovne rozporoval všetky skutkové a právne tvrdenia žalobcu, namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca nedoložil doklady, ktoré by preukázali, že je dedičom po grófke G. A.. Stranou sporu v konaní o určenie, že nejaký majetok má byť predmetom dedičstva musia podať všetci dedičia. Grófka G. A. bola osobou maďarskej národnosti, čo žalobca nevyvrátil. Skutočnosť, že sa narodila v O. žalobca nepreukázal. Výmerom Povereníctva SNR pre priemysel a obchod z 24.10.1945 bolo preukázané, že národná správa bola uvalená na vilu z dôvodu, že majiteľ je štátne nespoľahlivý Žalovaný v 2./ rade opätovne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 379/2016, na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, Európskej komisie pre ľudské práva, analýzu Európskeho parlamentu z roku 2002, podľa ktorého konfiškácia na základe Benešových dekrétov nepredstavuje problém z pohľadu práva Európskej únie, keďže nemá retroaktívny účinok. K spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného v 2./ rade opätovne žalovaný v 2./ rade uviedol, že vychádza z listín MNV v Tatranskej Lomnici, keď 01.05.1945 dáva podnet na zabratie vily A. vo Veľkej Lomnici. Na to odpovedá Povereníctvo SNR listom z 30.05.1945, že vila A. nie je poľnohospodárskym majetkom a nepodlieha konfiškácii. Následne Povereníctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu listom z 30.05.1945 oznámil MNV v Tatranskej Lomnici, že vila A. nepodlieha konfiškácii podľa § 2 nariadenia 4/1945 Sb., ale podľa nariadenia 104/1945 Sb. Dňa 30.05.1945 nariadenie 104/1945 Sb. zo dňa 23.08.1945 neexistovalo. Skutočnosť, či vila podliehala alebo nepodliehala konfiškácii podľa nariadenia SNR 4/1945 Sb. nemá pre ďalší vývoj udalostí žiaden význam, lebo konfiškácia mala súvis s nariadením 104/1945 Sb. Predmetný majetok bol oprávnené a v súlade s vtedajším právnym stavom grófke ako Maďarke konfiškovaný. V zmysle § 1 ods. 4 Dekrétu prezidenta republiky 108/1945 Sb. ONV v Kežmarku ako príslušný orgán vydal výmer č. 16865/46 zo 07.10.1946, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.11.1945. ONV Kežmarok bol na to určeným vecne a miestne príslušným orgánom. Najneskôr dňom právoplatnosti tohto výmeru sa Československý štát stal vlastníkom predmetných nehnuteľností. Podľa § 2 vyhlášky 346/1948 Sb. v sporných prípadoch, t. j. či je majetok pôdohospodársky alebo nepôdohospodársky rozhodne komisia. Dňa 09.12.1949 podľa zápisnice Sporná komisia rozhodla o tom, že vila A. sa bude riadiť režimom podľa nariadenia 104/1945 Sb. a nie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. To bol dôvod, pre ktorý bol podávaný návrh na výmaz poznámky „konfiškovaný podľa dekrétu prezidenta republiky 108/1945“. Výmazom poznámky o konfiškáte podľa dekrétu 108/1945 Sb. nebola potvrdená neoprávnenosť konfiškácie, ale právnym zosúladením záverov Spornej komisie z 09.12.1949. Výmaz poznámky o konfiškáte podľa dekrétu prezidenta 108/1945 Sb. neznamená v žiadnom prípade, že by došlo k spätnému prevodu vlastníckeho práva na grófkú. Vlastnícke právo ku konfiškovanému majetku podľa nariadenia 104/1945 Sb. sa nadobúda účinnosťou nariadenia. Následne vydané rozhodnutie ONV pôdohospodársky odbor z 13.04.1962 č. 2672/62 bolo vydané riadnym oprávneným orgánom, nejde o nulitný právny akt a bolo logickým spôsobom zavŕšenia administratívneho procesu zápisu štátu ako vlastníka predmetných nehnuteľností do pozemkovej knihy. Predmetné rozhodnutie bolo preskúmané súdom, ktorý potvrdil správnosť vydaného rozhodnutia a to uznesením Okresného súdu Kežmarok č. d. 1081/3 z 24.10.1963.

13. Podaním žalobcu z 31.07.2020 žalobca žiadal, aby súd pripustil do konania na strane žalovaných žalovaného v 3./ rade O. M. A. a žalovaného v 4./ rade Y. A.. Uznesením na pojednávaní 22.09.2020 súd návrh na pripustenie do konania na stranu žalovaných ako žalovaného v 3./ rade O. M. A., G.. XX.XX.XXXX, K. C. XXX, XXXX, Z., P. P., občana Rakúskej republiky, žalovaného v 4./ rade Y. A., G.. XX.XX.XXXX, K. C.β. XXX, XXXX, Z., P. P., občana Rakúskej republiky, zamietol.

14. Pojednávaniu vo veci sa nezúčastnili žalobca, žalovaní v 1./ a 2./ rade, u ktorých súd mal riadne vykázané doručenie predvolania na pojednávanie. Neúčasť strán sporu ospravedlnili ich právni zástupcovia, nežiadali pojednávanie odročiť. V zmysle § 180 Civilného sporového poriadku, súd pojednával v neprítomnosti žalobcu, žalovaného v 1./ rade, žalovaného v 2./ rade.

15. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu na podanej žalobe trval, žiadal, aby súd žalobe vyhovel. K titulu nadobudnutia vlastníckeho práva štátom uviedol, že v pohnutom období od roku 1945 bol vykonaný neúspešný pokus československého štátu o konfiškáciu v zmysle dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb., ktorý bol neskôr zrušený, čo nie je rozporované zo strany žalovaných v 1./ a 2./ rade. Vzhľadom k tomu, že k zrušeniu konfiškácie došlo až v roku 1950, bolo otázne na základe čoho si československý štát odvodzuje vlastnícky titul. Je evidentné, že súčasne nemôžu existovať dva nadobúdacie tituly a nehnuteľnosť možno platne nadobudnúť len jedným právnym titulom. Keďže v roku 1950 pominuli právne účinky konfiškácie realizovanej na základe dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb., tak vlastníkom predmetných nehnuteľností bola v rozhodnom období G. A.. Ako je zrejmé zo spisovej evidencie, pre štát bola od začiatku obdobia 1945 sporná otázka, či na predmetnú nehnuteľnosť a konfiškáciu je potrebné aplikovať nariadenie č. 4/1945 Sb. n.SNR, 104/1945 Sb. SNR alebo zákon č. 108/1945 Zb. Vychádzalo to z toho, že štát nevedel ustáliť základnú otázku, či sa jedná alebo nejedná o pôdohospodársky majetok. Z dokumentácie vyplýva, že štát realizoval konfiškáciu podľa zákona 108/1945 Zb. V tomto období bolo sporné, či sa jedná o pôdohospodársky konfiškát alebo nepôdohospodársky konfiškát. Dokazuje to vyjadrenie Spornej komisie z 22.08.1949, ktorá rozhodla, že ide o nepôdohospodársky konfiškát. O pár mesiacov neskôr dňa 09.12.1949 Sporná komisia rozhodla, že sa jedná o pôdohospodársky konfiškát. Z nepriamych dôkazov vyplýva, že konfiškácia v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR sa nikdy neuskutočnila. Je nesporné, že v roku 1950 bolo zrušené konfiškačné rozhodnutie na základe zákona č. 108/1945 Zb., ktoré bolo evidované pod č. 16685, a až v roku 1949 Sporná komisia rozhodla o tom, že sa jedná o pôdohospodársky majetok. Právomoc komisie v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR trvala výlučne do 30.06.1948. Po tomto dátume neexistoval príslušný orgán, ktorý by mohol rozhodnúť v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR o tom, či určitý majetok podlieha alebo nepodlieha konfiškácii. Nie je splnená jedna zo základných podmienok konfiškácie a to rozhodnutie komisie alebo zboru povereníkov. Právnym titulom nie je rozhodnutie ONV z 13.04.1962. Je potrebné zdôrazniť, že bez rozhodnutia konfiškačnej komisie alebo zboru povereníkov sa konfiškácia nepovažovala za dokonanú, právne účinnú. Vzhľadom k tomu, že predmetné nehnuteľnosti boli dotknuté ďalšou právnou zmenou, je potrebné skúmať aj dobromyseľnosť žalovaného v 1./ rade a platnosť nadobúdacieho titulu žalovaného v 1./ rade. K otázke naliehavého právneho záujmu v plnom rozsahu právny zástupca žalobcu poukázal na písomné vyjadrenie žalobcu. Na pojednávaní 23.06.2020 právny zástupca žalobcu poukázal na predložený dôkaz a to čestné prehlásenie žalobcu a v tej súvislosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 482/2013. Úlohou všeobecného súdu nie je skúmanie okruhu dedičov, ktorý sa má skúmať v nesporovom konaní. K spochybňovanej právnej istote po niekoľkých desaťročiach uviedol, že právny pojem slova „právna istota“ predstavuje práve spoľahlivosť subjektu na existenciu určitej právnej skutočnosti a to v miere hraničiacej s istotou. Za stavu, kedy bola pre strany žalovaných evidentné, že rozhodnutie ONV z roku 1962, nie je nadobúdacím titulom, tak nemôžeme hovoriť o právnej istote. Poukázal na skutočnosť, že jednu vec možno nadobudnúť len jedným titulom. Pokiaľ žalovaní v 1./ a 2./ rade uviedli ako možný nadobúdací titul vydržanie, nie je splnená podmienka dobromyseľnosti. Vo vzťahu k derelikcii poukázal na písomné vyjadrenia. Zo spisovej dokumentácie vyplýva, že G. A. využívala vilu A. len niekoľko týždňov v roku. Z toho nevyplýva, že by nehnuteľnosť chcela opustiť s následkom straty vlastníckeho práva. K vyjadreniam žalovaných v 1./ a 2./ rade uviedol, že odkazovať na informáciu, že G. A. sa narodila v O., či bola maďarskej, nemeckej alebo inej národnosti, je úplne irelevantné. Nik v pojednávacej miestnosti nemá právo rozhodnúť, či boli podmienky podľa nariadenia 104/1945 Sb. SNR splnené alebo nie, vo vzťahu k tomu, či sa jedná o občana maďarskej národnosti alebo nie. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii uviedol, že bolo preukázané, že žalobca je právnym nástupcom po neb. G. A.. K samotnému vlastníckemu titulu žalovaní sami nepomenovali jednoznačný titul, od ktorého by odvodzovali vlastnícke právo. Ich právna istota a dôvera tak spočíva na špekulácii, že im prislúcha ktorýchkoľvek z možných titulov a to konfiškácia, vo vzťahu ku ktorej žalobca má za to, že nebola splnená podmienka rozhodnutia konfiškačnej komisie, ktorá by pôdohospodársky majetok, za ktorý bol tento majetok uznaný, konfiškovala. Naopak, v prípade konfiškácie žalovaní odvodzujú vlastníctvo od konfiškácie podľa nariadenia č. 108/1945 Sb. SNR, ktorá však podľa žalobcu bola preukázateľne zrušená. Vo vzťahu k opusteniu veci dodal, že v súdnom spise nie je založený jediný dôkaz, ktorý by preukazoval vôľu G. A. vzdať sa vlastníckeho práva k vile A.. Vo vzťahu k vydržaniu

Československá republika nebola dobromyseľným subjektom, ktorá pri všetkých okolnostiach musela si byť vedomá toho, že nie sú splnené podmienky na platnú konfiškáciu. Vo vzťahu k platnosti, neplatnosti zámenných zmlúv žalobca naďalej trval na tom, že ide o absolútne neplatný právny úkon z dôvodu porušenia zákonného predkupného práva štátu. K naliehavému právnemu záujmu opätovne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 482/2013 a k aktívnej vecnej legitímácii naďalej tvrdil, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by účastníkmi takéhoto typu konania mali byť všetci dedičia. Predmetné konanie nie je dedičským konaním, to znamená, že by sudca nebol ani zákonným sudcom na zisťovanie okruhu dedičov.

16. Právny zástupca žalovaného v 1./ rade na pojednávaní poukazoval na všetky písomné vyjadrenia k predmetu sporu. Uviedol, že predmetom žaloby je určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, z čoho vyplýva, že v zmysle zákonnej povinnosti skutkových tvrdení je povinnosťou žalobcu preukázať, že poručiteľ nadobudol vlastnícke právo k veci, ktorú žiada určiť do dedičstva. Musí preukazovať legitímne nástupníctvo, a že nenastala taká skutočnosť, ktorá by mala za následok stratu vlastníckeho práva. Z pozemnoknižnej vložky XXX vyplýva jediný dôkaz a to nadobudnutie vlastníckeho práva poručiteľkou. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že čestné prehlásenie žalobcu nepredstavuje dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalobca je skutočným dedičom po neb. G. A.. Predložil výpis z internetovej stránky, z ktorého vyplýva, že neb. G. A. mala viacero potomkov. Vo vzťahu k naliehavému právnemu záujmu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 112/2016, z ktorého vyplýva, že určovací žaloba podaná žalobcom má byť prevenciou, ale v skutočnosti smeruje k narušeniu právnej istoty terajších vlastníkov, nakoľko je zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe nesporné, že predmetné nehnuteľnosti neboli s istými následkami dotknuté niekoľko desiatok rokov. Ak by právny titul - konfiškácia bola žalobcom spochybnená podľa predloženej judikatúry môže byť putatívnym titulom, ktorý zakladá originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním pri plynutí vydržacej doby, v priebehu ktorej bol žalovaný v 2./ rade dobromyseľný. Navyše je nesporné, že poručiteľka G. A. stratila svoje vlastnícke právo konfiškáciou na základe nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v roku 1950 malo dôjsť k zrušeniu konfiškácie, pretože samotný výmaz poznámky, ako vyplýva z ostatných listinných dôkazov, bol len dôvodom pre nesprávnosť zápisu, nie pre skutočnosť, že by takéto rozhodnutie neexistovalo. Vo vzťahu k namietanej neplatnosti zámenných zmlúv poukazoval na ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z., v ktorom sa slovo „predať“ uvádza práve preto, že ide o okolnosť, pri ktorej je kompenzovaná finančná hodnota a štát má tak záujem na svojom kultúrnom bohatstve. V prípade zámeny nie je možné predmetné ustanovenie aplikovať z dôvodu, že štát neprijíma finančné plnenie za pamiatku, ale mení hodnotu za hodnotu a teda namiesto predkupného práva sa vzdáva jednej hodnoty v prospech druhej. Poukázal na vzájomnú rozporupnosť tvrdení žalobcu, keď na jednej strane žalobca tvrdil, že je jediným dedičom po neb. G. A., na druhej strane navrhol do konania pripustiť ďalších účastníkov na strane žalovaných. Vo vzťahu k derelikcii uviedol, že žalovaný v 1./ rade nikdy netvrdil, že neb. G. A.R. opustila predmetné nehnuteľnosti pred rokom 1948, ale po roku 1948 kvôli tzv. Benešovým dekrétom z obáv, že by ako nespoľahlivá osoba maďarskej národnosti bola vystavená zákonným následkom vtedajších právnych predpisov. Po opustení nehnuteľnosti sa vo vile A. nachádzali Československé lesy. Ani grófka, ani jej právní nástupcovia aj počas uvalenia národnej správy sa do nehnuteľnosti nevrátili. V záverečnom vyjadrení právny zástupca žalovaného v 1./ rade opätovne poukázal na nedostatok naliehavého právneho záujmu, keď v danom prípade existuje viac ako 70-ročná právna istota, že vec nepatrí do dedičstva po G. A., a že tieto nehnuteľnosti nevlastnila ku dňu smrti XX.XX.XXXX, nevlastní ich ani dodnes. V roku 1948 na základe Benešových dekrétov predmetné nehnuteľnosti prebral štát a dobromyseľne ich užíval ako vlastné so všetkým čo má ako vlastník vykonávať, teda nielen bral pôžičky, ale sa o nehnuteľnosti staral. Aplikáciu právnych predpisov v praxi nemožno posudzovať po 70-tich rokoch dnešným formálnym pohľadom, ale treba ich vnímať prakticky očami vtedajšej doby a vtedajších ľudí. Poukázal opätovne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 112/2006 a rozhodnutie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 10C 16/2011. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že žalobca v priebehu konania sám uznal, že boli viacerí dedičia, nielen on sám. Jeho tvrdenie vyjadrené v čestnom prehlásení sa ukázalo ako nepravdivé a zavádzajúce. Žalobca v konaní nepreukázal okruh skutočných dedičov. V zmysle rozhodnutia NS SR 5MCdo 15/2017 a II. ÚS 260/2011 je otázka okruhu účastníkov konania a aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k tejto žalobe vyriešená. Ustálená súdna prax hovorí, že žalobu musia podať všetci dedičia. Žalobca nepreukázal, že je dedičom po neb. G. A.. Dôkazy, ktoré súdu poskytol, nepreukazujú ucelenú líniu, ktorá by bola spôsobilá jeho tvrdenie potvrdiť. Vyplýva to zo skutočnosti, že nie preukázané, že otec žalobcu M. A. je osobou totožnou so synom poručiteľky G. A. s rovnakým menom, pretože na základe žalobcom predložených dôkazov tieto osoby nie je možné stotožniť. Naopak, tieto dôkazy

vzbudzujú pochybnosti, kedy otcom žalobcu mal byť roľník v obci I. a syn poručiťky G. A. mal umrieť ako vrátnik v K.. Právny zástupca žalovaného v 1./ rade tvrdil, že podaná žaloba má snahu obchádzať Benešove dekréty a spochybniť konfiškáciu ako takú. Pričom je nesporné, že k odňatiu majetku došlo, čo nespochybňuje ani samotný žalobca. Či už k odňatiu majetku došlo na základe jedného alebo druhého právneho predpisu, v súvislosti s konfiškačnou poznámkou, je irelevantné. Uvedené nerušilo konfiškáciu ako takú. Zo všetkých listinných dôkazov vyplýva, že G. A. boli predmetné nehnuteľnosti konfiškované ako občianke maďarskej národnosti, ktorá nebola lojálna a nachádzala sa na neznámom mieste v Maďarsku. V roku 1948 G. A. nehnuteľnosti opustila, od vtedy o nich neprejavovala žiaden záujem. Zdôraznil, že dôkazné bremeno na spochybnení konfiškácie leží práve na žalobcovi. Z jeho strany nedošlo k účinnému popretiu ani konfiškácie, ani derelikcie, ani skutočností, na základe ktorých by žalovaní nehnuteľnosti vydržali.

17. Právny zástupca žalovaného v 2./ rade sa na pojednávaní v plnom rozsahu stotožnil s písomnými vyjadreniami a ústnymi prednesmi právneho zástupcu žalovaného v 1./ rade. Uviedol, že rozporuje, že by rozhodnutie Okresného národného výboru zo dňa 07.10.1946 č. 16865/46 bolo zrušené. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 04.11.1946 a osvedčilo to, že majetok G. A. podliehal konfiškácii. Upriamil pozornosť na otázku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že účastníkmi konania musia byť všetci dedičia po neb. G. A.. Skutočnosť, že G. A. sa narodila v O. nemá vplyv na posúdenie toho, či bola alebo nebola maďarskej národnosti. Aj podľa právneho stavu v roku 1945 mohla G. A. požiadať o osvedčenie podľa § 1 ods. 4 Ústavného dekrétu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. o národnej spofahlivosti, čoho dôsledkom by bolo, že by sa na ňu nevzťahovali konfiškácie. To, že neskôr bol problém, či nehnuteľnosti boli konfiškované podľa dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. alebo podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR sa riešilo opakovane vždy vo viacerých prípadoch, preto vyhláška Povereníctva pôdohospodárstva č. 346/1948 Zb. jednoznačne upravila čo sa určuje za pôdohospodársky majetok. V tomto konkrétnom prípade takýto postup bol zachovaný. Dňa 09.12.1949 Sporná komisia rozhodla, že ide o konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR. Tým sa nerušilo konfiškačné rozhodnutie. Štátu išlo o to, aby informatívna poznámka v PKV bola v súlade s rozhodnutím Spornej komisie. Žiadosť o výmaz poznámky neznamovala, že sa štát vzdal vlastníckeho práva alebo že by bolo konfiškačné rozhodnutie zrušené. Štát nadobudol vlastnícke právo už priamo účinnosťou nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR a nikdy neprestal byť vlastníkom. Právny zástupca žalovaného v 2./ rade bol názoru, že nie je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe z dôvodu, že stranami sporu nie sú všetci dedičia po neb. G. A.. K výmeru č. XXXX z 01.08.1947 uviedol, že týmto bola uvalená národná správa na predmetnú nehnuteľnosť z dôvodu, že majiteľ - pani grófka je štátne nespofahlivá. Je nelogické, aby na ten istý majetok bola uvalovaná dvakrát národná správa dvoma rôznymi výmery. Je nelogické, aby dôvod, pre ktorý v roku 1945 bola národná správa uvalená, mal byť v roku 1947 dôvodom, že majetok nepodlieha konfiškácii, keďže oba výmery sú vydané podľa toho istého právneho predpisu nariadenia 50/1945 Sb. K výmeru č. XXXX/XXXX uviedol, že je názoru, že predmetný výmer vzhľadom na údaje v ňom uvedené, bol dodatočne pozmeňovaný. Pokiaľ právny zástupca žalobcu pracuje s premisou, že rozhodnutie Okresného národného výboru zo dňa 07.10.1945 bolo zrušené, o tomto nepredložil dôkaz. Spornosť, či išlo o konfiškáciu podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR alebo dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. vyriešila Sporná komisia v zmysle vyhlášky 346/1948 Sb. V závere zdôraznil, že konfiškácia podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR nastala priamo zo zákona. Žalobca nepreukázal, že G. A. mala k 01.11.1938 československú štátnu príslušnosť, čo je ďalší dôvod, z ktorého vyplýva, že konfiškácia bola dôvodná. Tvrdil, že má pochybnosti, či žalobca je dedičom po grófke z dôvodov, na ktoré poukázal žalovaný v 2./ rade v písomnom vyjadrení z 15.01.2020. Je zvláštne, že žalobca nepredložil dedičské rozhodnutie po pani grófke. Poukázal na ustanovenie § 70 zákona 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľnosti s tým, že údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Žalovaní nie sú povinní ani žalobcovi, ani súdu preukazovať, že sú vlastníkami. Dôkazné bremeno je na strane žalobcu.

18. Súd vo veci vykonal dokazovanie prostriedkami procesného útoku: výsluchom právneho zástupcu žalobcu, vyjadreniami žalobcu, listinnými dôkazmi: úmrtým listom G. Q. A., rodným listom M. A., úmrtým listom M. A., výpisom z knihy narodení žalobcu, čestným prehlásením žalobcu, výpisom z pozemnoknižnej vložky č. XXX Z. L., identifikáciou parciel, listami vlastníctva č. XXX, č. XXX, ďalšími listinnými dôkazmi - prostriedkami procesného útoku, ktoré boli v prevažnej miere totožné s listinnými dôkazmi - prostriedkami procesnej obrany žalovaných v 1./ a 2./ rade a to: listom Miestneho národného výboru Tatranská Lomnica z 01.05.1945, listom Povereníctva Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu z 30.05.1945, oznámením národného správcu Okresnému

súdu v Kežmarku a uznesením Okresného súdu Kežmarok zo 06.11.1945, posudkom Miestneho národného výboru Veľká Lomnica, výmerom Povereníctva Slovenskej národnej rady pre priemysel a obchod z 24.10.1945, výmerom Národného výboru Kežmarok zo 07.10.1946, tlačivom Spornej komisie z 19.06.1947, výmerom Miestneho národného výboru vo Veľkej Lomnici z 01.08.1947, oznámením Národného výboru obce Vysoké Tatry zo 06.01.1948, návrhom na pozemnoknižný zápis z 18.09.1948, uznesením Spornej komisie z 22.08.1949, zápisnicou z rokovania Spornej komisie z 09.12.1949, listom Československých štátnych lesov z 12.06.1950, zápisom expozitúry Fondu národnej obnovy z 08.07.1950, listom Československých štátnych lesov z 17.08.1950, listom Krajského národného výboru Košice z 23.08.1950, listom správy TANAP-u Tatranská Lomnica z 02.02.1962, rozhodnutím Okresného národného výboru pôdohospodársky odbor v Poprade z 13.04.1962, uznesením Okresného súdu Poprad z 24.10.1963, zámennou zmluvou č. 411/N/2014, zámennou zmluvou č. 28/Z/2020, vyjadrením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 27.05.2019 a prostriedkami procesného útoku: výsluchom právneho zástupcu žalovaného v 1./ rade, právneho zástupcu žalovaného v 2./ rade, vyjadreniami žalovaných v 1./ a 2./ rade a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu, z vykonania ktorých súd zistil skutkový stav:

19. V konaní žalobca žiadal, aby súd určil, že do dedičstva po neb. G. A., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX v podiele 1/1 patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. E. L.: pozemok parcely registra „R.“ č. XXX/X, o výmere 11.880 m², druh pozemku: ostatná plocha, pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 1.239 m², druh pozemku: lesný pozemok, pozemok parcely registra „R.“ č. XXX, o výmere 11.589 m², druh pozemku: lesný pozemok, zapísané na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad a nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. E. L.: pozemok parcela reg. „R.“ parc. č. XXX/X o výmere 134 m² - zastavaná plocha a nádvorie, pozemok parcela reg. „R.“ parc. č. XXX/X o výmere 3 700 m² - zastavaná plocha a nádvorie, stavba so súpisným č. XX - budova pre kultúru a na verejnú zábavu (múzeum, knižnica a galéria), popis stavby - staré múzeum, druh chránenej nehnuteľnosti - Nehnuteľná kultúrna pamiatka (národná kultúrna pamiatka) postavená na pozemku parcely reg. „R.“ parc. č. XXX/X o výmere 797 m² - zastavaná plocha a nádvorie, zapísané na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Poprad.

20. V konaní žalobca predložil úmrtný list dcéry grófa M. Q. a W. O., gróf A. K., R. É. C. Q., podľa ktorého grófa G. A., rod. Q. zomrela XX.XX.XXXX. Z úmrtného listu vyplýva miesto narodenia O. J. Ž. dňa XX.XX.XXXX, posledné bydlisko C. Š. župa K., poznámka: zosnulý zomrel v K., bol prednostnom rímskokatolíckeho farského úradu v G..

21. Z rodného listu vyplýva zápis: M. A., narodený XX.XX.XXXX s miestom narodenia V. A., otec Q. A. Z., matka G. Q. O..

22. Z úmrtného listu vyplýva zápis M. A., narodený XX.XX.XXXX V. A., povolanie vrátnik, posledné bydlisko K. T.. obvod Q.Ö. F. X, miesto úmrtia K. X.. U., dátum úmrtia XX.XX.XXXX, meno a priezvisko otca Q. A., meno a priezvisko matky G. Q..

23. Z výpisu z knihy narodení súd zistil narodenie dieťaťa M. A., miesto narodenia A., dátum narodenia XX.XX.XXXX, meno a priezvisko otca M. A., meno a priezvisko matky C. A., povolanie otca hospodáriaci roľník, povolanie matky neuvedené, bydlisko otca a matky I..

24. Žalobca v čestnom prehlásení uviedol, že nemá vedomosť o iných dedičoch po poručiteľovi G. A., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX a to vzhľadom na všetky lustrácie, ktoré vykonali na to príslušné štátne orgány Slovenskej republiky na návrh právneho zástupcu žalobcu a lustrácie v archíve hlavného mesta Budapešť, výsledkom ktorých bolo zistené, že nie je evidovaný dokument týkajúci sa dedičského konania po poručiteľovi G. A..

25. Z pozemnoknižnej vložky č. XXX k. ú. Z. L. súd zistil, že pozemky parcelné č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX boli pôvodne vo vlastníctve G. A., rod. Q. (muž K.) nadobudnuté kúpou č. d. XXX/XXXX. Podľa výmeru Povereníctva SNR pre priemysel a obchod v Bratislave z 24.10.1945 poznamenáva sa na nehnuteľnosti uvalená národná správa. Podľa právoplatného rozhodnutia ONV pôdohospodársky odbor z 13.04.1962 vkladá sa vlastnícke právo Československého štátu v správe Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici. Vo výpise z pozemkovej knihy je v časti A majetková podstata uvedené:

konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 č. d. XXXX/XX. Uvedené údaje boli prečiarknuté a zostávajúci údaj č. d. XXXX/XX.

26. Podľa identifikácie pôvodných pozemnoknižných parciel č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX v pozemnoknižnej vložke č. XXX pôvodne v k. ú. Z.C. L. je parcela pôvodne parc. č. XXXX v pozemnoknižnej vložke XXX v pôvodnom katastrálnom území Z. L. totožná s parcelami súčasne katastrálne územie Tatranská Lomnica parcely podľa reg C.-R. XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX, XXX, XXX/X s poznámkami, že ide o diel zaberajúci len časť parcely C.-R..

27. Z listu vlastníctva č. XXX k. ú. E. L. zapísaného na Okresnom úrade odbor katastrálny súd zistil, že na pozemku parcela reg. R. parc. č. XXX/X o výmere 11 880 m² - ostatná plocha je ako vlastníč zapísaná Slovenská republika, ako správca Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, pozemku parcela č. C.-R. parc. č. XXX o výmere 1 261 m² - lesný pozemok je ako vlastníč zapísaná Slovenská republika, ako správca uvedené Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica, pozemku parc. č. XXX o výmere 11 589 m² - lesný pozemok je ako vlastníč zapísaná Slovenská republika, ako správca Štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica.

28. Z listu vlastníctva č. XXX k. ú. E. L. Okresného úradu odbor katastrálny Poprad súd zistil, že výlučným vlastníkom pozemkov parcely reg. R. parc. č. XXX/X o výmere 134 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX/X o výmere 3 700 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX/X o výmere 797 m² - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX/X o výmere 6 182 m² - lesný pozemok a stavby súp. č. XX na pozemku parc. č. XXX/X - staré múzeum je zapísaný žalovaný v 1./ rade AUTONOVA s.r.o.

29. Listom Miestneho národného výboru Tatranská Lomnica z 01.05.1945 adresovanom Slovenskej národnej rade Poverenictvu pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu v Košiciach Miestny národný výbor v Tatranskej Lomnici oznámil, že na svojom zasadnutí 30.04.1945 sa jednomyseľne uzniesol na tom, že je potrebné upozorniť Slovenskú národnú radu na vilu A. v Tatranskej Lomnici, keď ide o majetok po maďarskej grófskej rodine z Maďarska a doporučil túto k zabratiu pre Slovenskú národnú radu pre Poverenictvo pôdohospodárstva a pozemkovú reformu.

30. Listom Poverenictva Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu pre oblasť Košice z 30.05.1945 Poverenictvo SNR oznámilo Miestnemu národnému výboru v Tatranskej Lomnici, že „Vila A. v Tatranskej Lomnici v zmysle § 2 nariadenia SNR č. 4/1945 nie je pôdohospodárskym majetkom a preto, podľa § 1 citovaného nariadenia, nepodlieha konfiškácii“.

31. Národný správca 06.11.1945 k č. d. XXX/XX oznámil Okresnému súdu Kežmarok, že k podniku Vila A. Tatranská Lomnica patria nehnuteľnosti parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX vo vložke č. XXX pozemkovej knihy katastrálneho územia Z. L. znejúce na meno G. A., rod. Q., na ktoré je potrebné poznamenať národnú správu.

32. Okresný súd Kežmarok uznesením z 06.11.1945 povolil v pozemkovej knihe katastrálneho územia Z. L. vo vložke č. XXX zápis poznámky na nehnuteľnosti parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX - uvalenie národnej správy.

33. Podľa posudku pri inventári A. vila Tatranská Lomnica v katastrálnom území Veľká Lomnica podnik Ústredná správa štátnych lesov Vysokých Tatier, ako majiteľ uvedený G. A. na neznámom mieste, národnosť maďarská. MNV vo Veľkej Lomnici podal návrh na konfiškáciu, nakoľko sa jedná o majetok po Maďarke, ktorá opustila územie Československej republiky pred znovuzriadením štátnej správy. Je tu poznamenaná konfiškácia výmerom zo dňa 17.10.1946 „konfiškuje vilu s okolitými lesnými celkami“, právoplatným 04.11.1946.

34. Výmerom Poverenictva SNR pre priemysel a obchod z 24.10.1945 poverenictvo SNR pre priemysel a obchod v Bratislave uvalil národnú správu na podnik Vila A. Tatranská Lomnica, za národného správcu menuje C. A.. Ako dôvody sú uvedené: „majiteľ podniku je v zmysle ustanovenia § 4 písm. a) citovaného nariadenia 50/1945 Zb. štátne nespoľahlivý“.

35. Výmerom Okresného národného výboru v Kežmarku zo 07.10.1946 Okresný národný výbor v Kežmarku rozhodol podľa § 1 ods. 4 dekrétu prezidenta republiky 108/1945 Sb., že sú splnené

podmienky pre konfiškáciu majetku G. A. vo Veľkej Lomnici - Tatranská Lomnica, národnosti maďarskej, „preto sa vyhlasuje za konfiškovaný jej majetok pozostávajúci z nemovitosti vily s okolitými celkami, pozemky parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/XXX katastrálne územie Z. L. s tým, že G. A. je na neznámom mieste, je maďarská šľachtičná, ako taká je považovaná za nepriateľku slovenského národa. Budovu používa len na niekoľko týždňov v roku.“

36. V tlačive zrejme Komisie z 19.06.1947 je uvedený ako nepriateľská osoba G. A., národnosť maďarská, t. č. na neznámom mieste.

37. Výmerom Miestneho národného výboru z 01.08.1947 Miestny národný výbor vo Veľkej Lomnici uvalil národnú správu na Vily A. vo Veľkej Lomnici. Za národného správcu menoval C. A.. Dôvody: „dodatočne sa zistilo, že vlastníkom podniku Vily A. vo Veľkej Lomnici je občianka Maďarska, príslušníčka Maďarska.“

38. Národný výbor obce Vysoké Tatry podaním zo 06.01.1948 hlásil Fondu národnej obnovy v Bratislave, že výmer ONV v Kežmarku č. 16865/46 z 07.10.1946 nadobudol právoplatnosť 04.11.1946. Je tu poznámka „o právoplatnom konfiškáte, ako predmet uvedený G.L. A., zistenie právoplatnosti konfiškačného výmeru.“

39. Osídľovací úrad Fondu národnej obnovy v Bratislave adresoval Okresnému súdu pozemnoknižné oddelenie v Kežmarku pozemnoknižný návrh na zápis konfiškačnej poznámky v pozemkovej knihe vo vložke XXX katastrálne územie Z. L. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX. Uznesením Okresného súdu Kežmarok bol povolený vo vložke č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/XXX katastrálne územie Z. L. na nehnuteľnosti G. A. zápis: „konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.“

40. Zo zápisnice o rokovaní Spornej komisie z 09.12.1949 v Tatranskej Lomnici bol zistený predmet rokovania: prípad bývalej vlastníčky G. A. Vila A. katastrálne územie Z. L.. Jednohlasne bol rozhodnuté, že ide o konfiškát podľa nariadenia 104/1945 Sb. Okrem Vily A. predmetom rokovania Spornej komisie bola aj Vila E. katastrálne územie Z. L., Komposesorát bývalých urbaristov Z. L. a Vila E. v E. L. a Vila P. E. L..

41. V liste Československých štátnych lesov národného podniku v Piešťanoch z 12.06.1950 adresovanému Krajskému národnému výboru v Košiciach bolo uvedené, že na predmetné nehnuteľnosti v k. ú. Z. L. vo vložke XXX pozemky parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX bola vložená poznámka konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., hoci správne mala byť zapísaná poznámka konfiškácie podľa zákona 104/1945 Sb. Okresný súd v Kežmarku trval na tom, aby konfiškácia podľa dekrétu prezidenta republiky 108/1945 Sb. bola vymazaná po podaní žiadosti Krajského národného výboru. Následne bude zapísaná poznámka konfiškácie podľa zákona 104/1945 Sb.

42. V expozitúre Fondu národnej obnovy bolo zaznamenané podanie od subjektu Československé štátne lesy právny referát v Piešťanoch z 14.06.1950 vo veci konfiškovaného majetku bývalej vlastníčky G. A., rod. Q. Z. L. výmaz poznámky o konfiškácii podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. s tým, že bolo zaznamenané, že výmaz tejto poznámky bol prevedený 07.06.1950.

43. Krajský národný výbor v Košiciach adresoval Okresnému súdu Kežmarok žiadosť z 07.07.1950, aby vo vložke XXX katastrálne územie Z.C. L. na nehnuteľnosti pod parcelnými č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX nariadil výmaz poznámky konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. nakoľko sa jedná o konfiškát podľa nariadenia 104/1945 Sb.

44. Československé štátne lesy národný podnik v Piešťanoch listom zo 17.08.1950 adresovanom Krajskému národnému výboru v Košiciach oznámil, že dňa 13.07.1950 požiadali Povereníctvo pôdohospodárstva, aby požiadala o zápis poznámky konfiškácie na predmetné nehnuteľnosti podľa zákona 104/1945 Sb., pričom žiadali Krajský národný výbor v Prešove o doručenie správy, či bolo doručené uznesenie Okresného súdu v Kežmarku, ktorým sa vymazuje poznámka konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. z pozemnoknižnej vložky č. XXX obec Z. L..

45. Krajský národný výbor v Košiciach listom z 23.08.1950 adresovanom Okresnému súdu Kežmarok žiadal, aby vo vložke XXX k. ú. Z. L. na nehnuteľnosti parcelné č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX nariadil výmaz poznámky: konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/45 Sb. s poznámkou, že predmetné nehnuteľnosti boli ústrednou Spornou komisiou uznané za majetok pôdohospodársky.

46. Krajský národný výbor v Košiciach oznámil Československým štátnym lesom n. p. Piešťany 23.08.1950, že dnešného dňa opätovne žiadali o výmaz poznámky konfiškované podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb.

47. Správa Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici listom z 02.02.1962 adresovanom Okresnému národnému výboru pôdohospodársky odbor Poprad oznamovala, že opatrením Zboru povereníkov z roku 1945 bol objekt Vila A. v Tatranskej Lomnici za náhradu za lovecký kaštieľ v Javorine daný k dispozícii Zboru povereníkov. Predmetný objekt bol pridelený uznesením obce Vysoké Tatry č. 57/1949 ako konfiškát podľa nariadenia 104/1945 Sb. pre Československý štát n. p. závod Tatranská Lomnica. K pozemnoknižnému prevodu nedošlo, nakoľko vo vložke bol poznačený konfiškát podľa dekrétu prezidenta republiky 104/1945 Sb. Vzhľadom na túto okolnosť bola zvolaná Sporná komisia, ktorá dňa 09.12.1949 na mieste samom jednomyseľne rozhodla, že ide o konfiškát podľa nariadenia 104/1945 Sb.

48. Okresný národný výbor pôdohospodársky odbor v Poprade dňa 13.04.1962 vydal rozhodnutie, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. Z. L. v obvode Vysoké Tatry po bývalom vlastníkovi G. A., rod. Q., boli skonfiškované podľa nariadenia 104/1945 Sb., odovzdané v roku 1945 do užívania Československému štátu v správe Tatranského národného parku.

49. Uznesením Okresného súdu Poprad z 24.10.1963 č. 1081/63/62 bol povolený v pozemkovej knihe k. ú. Z. L. zápis podľa právoplatného rozhodnutia ONV pôdohospodárskeho odboru z 13.04.1962 vo vložke č. XXX na parcelné č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX vklad vlastníckeho práva Československého štátu v správe Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici.

50. Zámennou zmluvou č. 411/N/2014 uzatvorenou medzi Slovenskou republikou štátne lesy Tatranského národného parku Tatranská Lomnica a AUTONOVA s.r.o. došlo k zámene pozemkov a to tak, že sa zamieňajú pozemky vo výlučnom vlastníctve SR v správe Štátne lesy TANAP-u zapísané na LV č. XXX v k. ú. E. L. parcely C.-R. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 134 m², XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 3 700 m² za parcely v podielovom spoluvlastníctve AUTONOVA s.r.o. zapísané na LV č. XXXX k. ú. A. A. v podiele 1/16-ina a to parcely R.-C. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 24 616 m², R.-C. Č.. XXX/X - lesné pozemky o výmere 806 m², R.-C. Č.. XXX/X - lesné pozemky o výmere 28 346 m², R.-C. Č.. XXX - lesné pozemky o výmere 9 904 m², R.-C. Č.. XXX/X - lesné pozemky o výmere 8 852 m², R.-C. Č.. XXX/X - lesné pozemky o výmere 8 892 m², R.-C. Č.. XXX/XX - lesné pozemky o výmere 66 m², R.-C. Č.. XXX/X - lesné pozemky o výmere 9 378 m², R.-C. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 38 997 m², R.-C. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 226 916 m², R.-C. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 72 349 m², R.-C. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 937 m², R.-C. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 344 m², R.-C. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 14 797 m², R.-C. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 17 131 m², N.-C. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 334 133 m², N.-C. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 14 902 m², N.-C. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 30 951 m², N.-C. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 22 990 m², N.-C. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 281 467 m², N.-C. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 88 266 m², N.-C. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 77 m², N.-C. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 1 643 m². Zmluva bola uzatvorená 06.08.2014.

51. Predmetom zámenej zmluvy č. 28/Z/2010 je: Štátne lesy Tatranského národného parku sú správcom nehnuteľného majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky v meste Vysoké Tatry, časť Tatranská Lomnica. Jedná sa o budovu č. súp. XX, ktorá je postavená na pozemku C.-R. parcela č. XXX/X a pozemok parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 797 m². Nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie E. L., Správa katastra Poprad. Objekt je na liste vlastníctva vedený ako Staré múzeum. AUTONOVA s.r.o. je spoluvlastníkom a výlučným vlastníkom lesných pozemkov v katastrálnom území Tatranská Lomnica v nasledovnom rozsahu ide o pozemky: C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 12 523 m², C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 38 944 m², C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 937 m², C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky

o výmere 102 m2, C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 1 817 m2, C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 99 m2. Pozemky sú zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie E. L., Správa katastra Poprad a druhá zmluvná strana je na týchto parcelách podielovým spoluvlastníkom vo veľkosti 48/368-in.

Pozemky C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 6 278 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 151 610 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 58 367 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 3 158 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 9 512 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 76 325 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 16 683 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 88 986 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 903 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 64 596 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 40 253 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 28 526 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 14 614 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 802 739 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 316 139 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 351 337 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 148 240 m2. Tieto pozemky sú zapísané na liste vlastníctva XXX, katastrálne územie E. L. správa katastra Poprad a druhá zmluvná strana je ich podielovým spoluvlastníkom vo veľkosti 42/368-in. Druhá zmluvná strana je ďalej výlučným vlastníkom:

pozemok C.-N. O. Č.. XXX/XXX - lesné pozemky o výmere 1 408 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXX/XXX - lesné pozemky o výmere 151 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXX/XXX - lesné pozemky o výmere 1 169 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 3 004 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 751 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 492 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 3 674 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 2 645 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 1 668 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 256 m2. Pozemky sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok. Druhá zmluvná strana je vlastníkom pozemkov v 1/1.

Druhá zmluvná strana je ďalej spoluvlastníkom týchto pozemkov:

pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 5 760 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 520 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 733 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 1 203 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 644 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 647 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 765 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 574 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 868 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 903 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 1 085 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 1 001 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 377 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 426 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 896 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 878 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 502 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 463 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 1 107 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 828 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XX - lesné pozemky o výmere 55 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 19 759 m2. Tieto pozemky sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok a druhá zmluvná strana je podielovým spoluvlastníkom vo veľkosti 10/192-in.

Pozemky C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 11 837 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 300 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 511 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 500 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 511 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/X - lesné pozemky o výmere 638 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 5 130 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 8 281 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 10 355 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 7 103 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 24 839 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 4 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX/XXX - lesné pozemky o výmere 1 522 m2. Pozemky sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok. Druhá zmluvná strana je podielovým spoluvlastníkom pozemkov vo veľkosti 10/192-in.

Pozemky C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 1 873 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 2 724 m2, pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 1 069 m2. Pozemky

sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok. Druhá zmluvná strana je podielovým spoluvlastníkom pozemkov vo veľkosti 48/368-in.

Pozemky C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 1 291 m², pozemok C.-N. O. Č.. XXXX - lesné pozemky o výmere 6 832 m². Pozemky sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok. Druhá zmluvná strana je podielovým spoluvlastníkom pozemkov vo veľkosti 48/368-in.

Pozemky C.-N. O. Č.. XXX/XXX - lesné pozemky o výmere 244 m², pozemok C.-N. O. XXX - lesné pozemky o výmere 1 080 m² sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie A. O. E., Správa katastra Kežmarok. Druhá zmluvná strana je podielovým spoluvlastníctvom pozemkov vo veľkosti 1. Predmetom tejto zámennej zmluvy je zámena budovy č. súp. XX s vyššie uvedenými lesnými pozemkami medzi oboma zmluvnými stranami. Prvá zmluvná strana vkladá do zámeny nehnuteľný majetok štátu v meste Vysoké Tatry, časť Tatranská Lomnica, a to budovu č. súp. XX s pozemkom pod budovou C.-R. O. Č.. XXX/X, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie E. L., Správa katastra Poprad. Druhá zmluvná strana vkladá do zámeny nehnuteľný majetok v k. ú. E. L. A. O. E. a to lesné pozemky, ktoré sú opísané pod č. X Q. X. Zmluvou bolo dohodnuté, že finančný rozdiel v cene zamieňaných nehnuteľností vo výške 25.656,40 eur druhá zmluvná strana doplatí do 15. dní po nadobudnutí platnosti tejto zmluvy.

52. Žalobca v konaní predložil vyjadrenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 27.05.2019, podľa ktorého nehnuteľnosť Vila A. nachádzajúca sa v k. ú. E. L. súp. č. XX je evidovaná ako nehnuteľná národná kultúrna pamiatka zapísaná v UZPF pod č. XXXX/X. Správa katastra je povinná zmenu vlastníctva, ktorá sa týka nehnuteľnej národnej kultúrnej pamiatky povoliť až na základe predloženia písomného odmietnutia predkupného práva štátu na kúpu národnej kultúrnej pamiatky. Pozemky parcelné č. XXX/X, XXX/X majú kód ochrany XXX, čo znamená, že nehnuteľnosť sa nachádza v pamiatkovej zóne, preto sa Ministerstvo kultúry pri predkupnom práve nevyjadrilo k pozemkom, ktoré nie sú zapísané ako národná kultúrna pamiatka. Žiadosť - ponuka k predkupnému právu na uvedené nehnuteľnosti v rokoch 2010, 2014 nebola predložená na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky.

53. Okresný úrad Kežmarok odbor katastrálny predložil súdu na návrh sporových strán kópiu pozemkníčkovej vložky XXX katastrálne územie Z. L., ktorá sa týka pozemkov parcelné č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX. Ako vlastníčka bola zapísaná G. A., rod. Q. (muž K.) právnym titulom kúpy z roku 1912-1916. Podľa Povereníctva SNR pre priemysel a obchod na nehnuteľnosti bola uvalená národná správa. Dňa 20.09.1963 došlo právoplatné rozhodnutie ONV pôdohospodársky odbor Poprad, že sa vkladá vlastnícke právo pre Československý štát v správe Tatranského národného parku v Tatranskej Lomnici.

54. Okresný úrad Poprad odbor katastrálny predložil súdu kópiu listín z LV č. XXX k. ú. E.Á. L. a to list vlastníctva č. XXX, návrh na zápis informatívnej poznámky do katastra nehnuteľnosti z 25.06.1919, výzvu na odstránenie nedostatkov z 08.07.2019, kópiu žalôb v predmetnej veci, list vlastníctva č. XXX, rozhodnutie Okresného úradu Poprad katastrálny odbor V4874/2017 z 16.10.2017 na vklad záložného práva na základe záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam č. 600/CC/16-ZZS z 19.09.2017 uzavretej medzi Slovenská sporiteľňa a.s. a AUTONOVA s.r.o., záložnú zmluvu k nehnuteľnostiam z 19.09.2017, rozhodnutie Správy katastra Poprad V 2268/10 zo 16.06.2010, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva na základe zámennej zmluvy uzavretej medzi Slovenskou republikou Štátne lesy Tatranského národného parku a AUTONOVA s.r.o. č. 28/Z/2010, zámennú zmluvu č. 28/Z/2010, žiadosť o odpoveď k žiadosti o informáciu zo Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky adresovanej Štátne lesy TANAP-u zo 07.12.2009 týkajúcej sa informácii o stupni ochrany prírody, určenie druhu lesného biotopu, určenie finančnej hodnoty lesného biotopu, určenie významnosti lokality z pohľadu druhej ochrany živočíchov a rastlín, oznámenie Pamiatkového úradu Slovenskej republiky adresované Správe katastra Poprad zo 16.12.2010 o vykonaní záznamu chránených skutočností, nariadenie Okresného úradu Poprad z 08.06.1992 o vyhlásení územia Tatranského národného parku, žiadosť Pamiatkového úradu Slovenskej republiky adresovanú Správe katastra Poprad z 28.02.2011 o oprave údajov týkajúcich sa pamiatkovej zóny Tatranskej Lomnice, rozhodnutie Okresného úradu Poprad katastrálny odbor V 4177/2017 z 15.08.2017, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy N 144/2017 NZ 26610/2017 z 02.08.2017 uzavretej medzi O. K. a AUTONOVA s.r.o., rozhodnutie Okresného úradu Poprad katastrálny odbor V 2393/2015 z 18.06.2015, ktorým bol povolený vklad vecného bremena spočívajúceho v povinnosti povinného na zaťaženom pozemku trpieť užívanie zo strany oprávnených v prospech AUTONOVA s.r.o. týkajúcej sa pozemku parcela C.-R. XXX/X v k. ú. E. L., zmluva o zriadení

vecného bremena uzavretá medzi SR Štátne lesy Tatranského národného parku a AUTONOVA s.r.o. z 31.03.2015, geometrický plán z 10.03.2015, rozhodnutie Okresného úradu Poprad odbor katastrálny V 4687/14 z 09.10.2014, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva na základe zámennej zmluvy č. 411/N/2014, zámenná zmluva č. 411/N/2014 z 06.08.2014.

55. Podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

56. Podľa § 72 ods. 2 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o konaní vo veciach náležiacich do pôsobnosti politických úradov (správne konanie), rozhodnutie je vydané, ak v správnom poriadku nie je ustanovené inak, doručením písomného jeho vyhotovenia, ak bolo vyhlásené ústne v prítomnosti strán, ústnym vyhlásením.

57. Podľa § 2 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 1/1944 Sb. n.SNR o vykonávaní zákonodarnej, vládnej a výkonnej moci na Slovensku, všetky zákony, nariadenia a opatrenia ostávajú v platnosti, pokiaľ neodporujú duchu republikánsko-demokratickému.

58. Podľa § 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 40/1944 Sb. n.SNR o dočasných plnomocenstvách Predsedníctvu Slovenskej národnej rady a členom Predsedníctva Slovenskej národnej rady, právomoc Slovenskej národnej rady, stanovená v § 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 1/1944 Sb. n.SNR, a právomoc ústredných úradov zriadených podľa nariadení Slovenskej národnej rady č. 3 a 8/1944 Sb. n.SNR sa dočasne prenáša na Predsedníctvo Slovenskej národnej rady.

59. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov nepriateľov slovenského národa, s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškujú sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve

- a) osôb nemeckej národnosti,
- b) osôb maďarskej národnosti, ktoré 1. novembra 1938 nemali československú štátnu príslušnosť,
- c) osôb maďarskej národnosti, pokiaľ prevyšuje výmeru 50 ha,
- d) zradcov a nepriateľov slovenského národa akejkoľvek národnosti.

60. Podľa § 2 nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov nepriateľov slovenského národa, podľa ods. 1 sa nekonfiškujú pôdohospodársky majetok tých osôb nemeckej národnosti /písm. a)/, ktoré sa činne zúčastnili na protifašistickom boji, pokiaľ ich pôdohospodársky majetok neprevyšuje výmeru 50 ha pôdy vôbec.

61. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškujú sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve:

- a) osôb nemeckej národnosti,
- b) osôb maďarskej národnosti, ktoré 1. novembra 1938 nemali československú štátnu príslušnosť,
- c) osôb maďarskej národnosti, pokiaľ prevyšuje výmeru 50 ha,
- d) zradcov a nepriateľov slovenského národa akejkoľvek národnosti,
- e) účastinných a iných spoločností a právnických osôb, v ktorých kapitálovú alebo majetkovú účasť ku dňu 1. marca 1945 prevažne vlastnili alebo mali v držbe osoby nemeckej alebo maďarskej národnosti akejkoľvek štátnej príslušnosti, pokiaľ tieto osoby nepreukážu, že sa činne zúčastnili na protifašistickom boji, alebo osoby, ktoré spadajú pod ustanovenie ods. 6,
- f) účastinných a iných spoločností a právnických osôb, ktorých správa zámerne a aktívne slúžila nepriateľskému vedeniu vojny alebo fašistickým a nacistickým účelom. Výnimky z tohto ustanovenia povoľuje Sbor povereníkov.

62. Podľa § 1 ods. 2 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov

slovenského národa, konfiškácii podliehajú aj podiely na pôdohospodárskom majetku (§ 2), ktorých vlastníkmi sú osoby uvedené v ods. 1.

63. Podľa § 1 ods. 5 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k maďarskej alebo nemeckej politickej strane po 29. septembri 1938, alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929.

64. Podľa § 1 ods. 7 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, o tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej či maďarskej národnosti (ods. 5) alebo za zradcov alebo nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky (ods. 6), či účastinné a iné spoločnosti a právnické osoby spadajú pod ustanovenia ods. 1 písm. d) alebo e), či možno pripustiť výnimky podľa ods. 3 alebo 4, ako i o tom, či sú dané podmienky a či bola zachovaná zásada slušnosti podľa ods. 3a, rozhoduje najneskôr do 30. júna 1948 konfiškačná komisia.

65. Podľa § 1 ods. 10 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, rozhodnutím Komisie alebo Sboru poverenikov považuje sa majetok za skonfiškovaný podľa ods. 1, 2, 3 alebo 3a dňom 1. marca 1945. Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť na Najvyšší správny súd sa nepripúšťa.

66. Podľa § 26 ods. 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, nariadenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR sa zrušuje.

67. Podľa § 27 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, toto nariadenie platí odo dňa 1. marca 1945; vykoná ho povereník Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu so zúčastnenými povereníkmi.

68. Podľa § 1 ods. 1 dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy, konfiškuje sa bez náhrady - ak sa tak už nestalo - pre Československú republiku majetok nehnuteľný i hnuťelný, najmä aj majetkové práva (ako pohľadávky, cenné papiere, vklady, práva nehmotné), ktorý ku dňu faktického skončenia nemeckej a maďarskej okupácie bol alebo ešte je vo vlastníctve:

1. Nemeckej ríše, Kráľovstva maďarského, osôb verejného práva podľa nemeckého alebo maďarského práva, nemeckej strany nacistickej, politických strán maďarských a iných útvarov, organizáciu, podnikov, zariadení, osobných združení, fondov a účelových imaní týchto režimov alebo s nimi súvisiacich, ako aj iných nemeckých alebo maďarských osôb právnických, alebo

2. osôb fyzických národnosti nemeckej alebo maďarskej, s výnimkou osôb, ktoré preukážu, že zostali verné Československej republike, nikdy sa neprevinili proti národom českému a slovenskému a buď sa činne zúčastnili boja za jej oslobodenie, alebo trpeli pod nacistickým alebo fašistickým terorom, alebo

3. osôb fyzických a právnických, ktoré vyvíjali činnosť proti Štátnej zvrchovanosti, samostatnosti, celistvosti, demokraticko-republikánskej Štátnej forme, bezpečnosti a obrane Československej republiky, ktoré na takú činnosť podnecoval alebo usilovali sa zviest' iné osoby, zámerne podporovali akýmkoľvek spôsobom nemeckých alebo maďarských okupantov alebo ktoré v čase zvýšeného ohrozenia republiky (§ 18 dekrétu prezidenta republiky zo dňa 19. júna 1945, č. 16 Sb., o potrestaní nacistických zločincov, zradcov a ich pomáhačov a o mimoriadnych ľudových súdoch) nadržovali germanizácii alebo maďarizácii na území Československej republiky alebo sa správali nepriateľsky k Československej republike alebo k českému alebo slovenskému národu, ako aj fyzických alebo právnických osôb, ktoré strpel takú činnosť u osôb, spravujúcich ich majetok alebo podnik.

69. Podľa § 1 ods. 3 dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy, o tom, že sú splnené podmienky na konfiškáciu podľa tohto dekrétu,

rozhoduje príslušný okresný národný výbor. Rozhodnutie možno doručiť verejnou vyhláškou, aj keď nie sú splnené predpoklady § 33 vládneho nariadenia z 13. januára 1928, č. 8 Zb. o konaní vo veciach patriacich do pôsobnosti politických úradov (správnom konaní). Proti rozhodnutiu okresného národného výboru sa možno odvolať na zemský národný výbor (na Slovensku na príslušnom orgáne slovenskej národnej rady). Minister vnútra môže spôsob rozhodovania podľa tohto odseku bližšie upraviť smernicami.

70. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 64/1946 Sb. n.SNR z 14.05.1946, ktorým sa mení nariadenie o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškujú sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve:

- a) osôb nemeckej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť,
- b) osôb maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť,
- c) zradcov a nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky akejkoľvek národnosti a štátnej príslušnosti,
- d) účastinných a iných spoločností a právnických osôb, v ktorých kapitálovú alebo majetkovú účasť ku dňu 1. marca 1945 prevažne vlastnili alebo mali v držbe osoby nemeckej alebo maďarskej národnosti akejkoľvek štátnej príslušnosti, pokiaľ tieto osoby nepreukážu, že sa činne zúčastnili na protifašistickom boji, alebo osoby, ktoré spadajú pod ustanovenia ods. 6,
- e) účastinných alebo iných spoločností a právnických osôb, ktorých správa zámerne a aktívne slúžila nepriateľskému vedeniu vojny alebo fašistickým účelom. Výnimky z tohto ustanovenia povoľuje Zbor povereníkov.

71. Podľa § 1 ods. 5 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 64/1946 Sb. n.SNR z 14.05.1946, ktorým sa mení nariadenie o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k maďarskej alebo nemeckej politickej strane po 29. septembri 1938, alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929.

72. Podľa § 1 ods. 7 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 64/1946 Sb. n.SNR z 14.05.1946, ktorým sa mení nariadenie o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, o tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej či maďarskej národnosti (ods. 5) alebo zradcov alebo nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky (ods. 6), o tom, či účastinné a iné spoločnosti a právnické osoby spadajú pod ustanovenia ods. 1 písm. d) alebo e), ako aj o tom, či možno pripustiť výnimky podľa ods. 3 alebo 4, rozhodne najneskôr do konca roku 1946 konfiškačná komisia.

73. Podľa § 1 ods. 10 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 64/1946 Sb. n.SNR z 14.05.1946, ktorým sa mení nariadenie o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, rozhodnutím komisie (ods. 7) alebo Zboru povereníkov (ods. 8 posledná veta) považuje sa majetok takejto osoby za konfiškovaný podľa ods. 1, 2 alebo 3 dňom nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia. Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť na Najvyšší správny súd sa nepripúšťa.

74. Podľa § 5 ods. 5 zákona č. 91/1947 Zb. o vykonaní knižničného poriadku strán skonfiškovaného nepriateľského majetku a o úprave niektorých právnych pomerov vzťahujúcich sa na pridelenom majetok, nesprávne vyznačenie konfiškácie nie je na ujmu osobám oprávneným podľa knižničných zápisov.

75. Podľa § 6 ods. 6 vládneho nariadenia č. 90/1950 Sb. o správe národného majetku národnými výbormi, ustanoveniami odsekov 1 a 2 nie sú dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a majetku získanom na účely pozemkových reforiem, ktorý je zverený národnému výboru do dočasnej správy, kým sa o ňom podľa týchto predpisov rozhodne.

76. Podľa § 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva č. 158/1959 Ú.v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, poľnohospodársky majetok, ktorého štát nadobudol podľa predpisov o konfiškácii a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho

majetku alebo podľa predpisov o pozemkových reformách *) a ktorý nebol doteraz podľa týchto predpisov pridelený ani nie je v správe organizácií štátneho socialistického sektora, spravujú okresné národné výbory, v ktorých obvode je tento majetok, a to podľa predpisov o správe národného majetku (vládne nariadenie č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku, vyhláška č. 205/1958 Ú.l., ktorou sa vykonáva vládne nariadenie o správe národného majetku).

77. Podľa čl. 23 ods. 3 vyhlášky Ministerstva financií č. 133/1960 Zb. ktorom sa vykonáva vládne nariadenie o správe národného majetku, na prevod alebo na prevzatie správy národného majetku zo správy alebo do správy národných výborov dohodou alebo zmluvou nepotrebujú privolenie

a) krajské národné výbory,

b) okresné národné výbory, ak ide o národný majetok v hodnote neprevyšujúcej 1 000 000 Kčs,

c) miestne národné výbory, ak ide o národný majetok v hodnote neprevyšujúcej 200 000 Kčs.“

78. Podľa § 23 ods. 1 zákona 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu, ak vlastníak zamýšľa predať kultúrnu pamiatku alebo jej časť, je povinný písomne ju ponúknuť na kúpu štátu zastúpenému ministerstvom. Ponuka sa vykoná ohlásením všetkých podmienok.

79. Po vykonaní dokazovania prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany, ktoré v prevažnej miere boli totožné, súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán a dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, nedostatku vecnej legitímácie a napokon z dôvodu nepreukázania, že nedošlo k strate vlastníckeho práva G. A. konfiškáciou.

80. Argumentum ad rem legal - naliehavý právny záujem na určení, že veci patria do dedičstva po neb. G. A.

Aplikujúc § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je, alebo nie je vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Naliehavosť sa prejaví tým, že určovací rozsudok bude podstatným spôsobom užitočný. Žalobca odôvodnil naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe tým, že napriek neexistencii právneho úkonu, resp. titulu, na základe ktorého by jeho právny predchodca stratil vlastníctvo k pôvodným parcelám, je ako vlastníak súčasných parciel zapísaný žalovaný a bez určenia vlastníckeho práva prostredníctvom určovacej žaloby nie je možné dosiahnuť zmenu vlastníctva. Žalobca tvrdil, že ako oprávnený dedič po neb. G. A. má naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosti sú súčasťou dedičstva po neb. G. A. V danom prípade naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení má spočívať v tom, či predmetné nehnuteľnosti patria alebo nepatria do dedičstva po neb. G. A. ako poručiťelke, a či žalobca bude alebo nebude ako ním tvrdený dedič dedič po poručiťelke G. A. Súd otázku naliehavého právneho záujmu skúma vždy v konaní o žalobe podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej kauzy. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide predovšetkým o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude nasledovať iné súdne konanie. V konaniach o určení, že vec patrí do dedičstva po poručiťelovi i vyhovujúci výrok rozsudku nemusí znamenať, že v čase vyhlásenia rozsudku nie je vlastníkom veci žalovaný (súčasný vlastníak veci zapísaný na liste vlastníctva). Uvedené sa mίňa účelu určovacej žaloby, vytvára pocit neistoty, vytvára priestor na ďalšie súdne spory, pričom zmyslom určovacej žaloby je vytvárať právnu istotu zbytočne nerušenú pretrvávajúcimi spormi.

81. Súd po posúdení právnych argumentov strán dospel k názoru, že predmetná žaloba nespĺňa predpoklad podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku. V danej veci skutočnosť, že sa žalobca domáha určenia, že jeho právna predchodkyňa bola vlastníkom sporných nehnuteľností ku dňu svojej smrti znamená, že ak súd žalobe vyhovie, nasledovalo by dedičské konanie a po právoplatnom skončení dedičského konania by sa dedič stal vlastníkom sporných nehnuteľností. Účastníkom dedičského konania by nebol žalovaný v 1./ rade, ani žalovaný v 2./ rade, rozhodnutie by viedlo k zápisu ďalšieho vlastníka k sporným nehnuteľnostiam na liste vlastníctva, čím by vznikol dôvod pre ďalší spor o určení vlastníckeho práva. Navyše dedičia po neb. G. A. mali možnosť nárok uplatniť v rámci tzv. reštitučných nárokov podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Predmetnou žalobou sa žalobca domáha docielenia nároku, ktorého sa mohol prípadne domáhať v rámci reštitučného konania. Nárok mohol uplatniť v zákonnej lehote podľa

§ 13 predmetného zákona. Predmetná žaloba obchádza resp. má nahrádzať prípadný reštitučný nárok, čo súd nepovažuje za prípustný prostriedok ochrany práva. V minulosti neb. G. A. sa ani do času svojej smrti v roku 1951 preukázateľne nedomáhala akéhokoľvek nároku vo vzťahu k nehnuteľnostiam, naopak o nehnuteľnosti sa preukázateľne nezaujímal do času svojej smrti ani G. A., ani jej potomkovia a to do 12.04.2019, kedy bola podaná žaloba v konaní sp. zn. 17C 15/2019. Predmetné nehnuteľnosti boli v reálnej držbe štátu od účinnosti nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR 01.03.1945, najneskôr od uvalenia národnej správy 24.10.1945 do času prevodu vlastníckeho práva na žalovaného v 1./ rade. Štát zabezpečoval starostlivosť, údržbu nehnuteľností. Je nesporné, že právne vzťahy právneho predchodcu žalobcu k sporným nehnuteľnostiam boli s istými následkami dotknuté pred viac ako 70 rokmi, nestali sa neistými. Viac ako 70-ročný právny a skutkový stav k sporným nehnuteľnostiam vytvoril objektívny stav právnej istoty. Na doterajší dlhodobý stav právnej istoty nemá vplyv súčasné poukazovanie na prípadné formálne nedostatky pri aplikácii vtedajších právnych predpisov o konfiškácii (nariadenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy). Je potrebné tieto vnímať očami času vtedajšej doby. Doposiaľ všetci rešpektovali istý právny a faktický stav. Predmetná žaloba je naopak spôsobilá viac ako 70 rokov trvajúci stav právnej istoty narušiť. Právnu neistotu žaloba vytvára, nie odstraňuje. Žaloba nie je nástrojom prevencie, ale skutočne je spôsobilá absolútne narušiť právnu istotu na strane súčasných vlastníkov (či už žalovaného v 2./ rade, t. č. žalovaného v 1./ rade). Neprejavenie akéhokoľvek záujmu o nehnuteľnosti, nezabezpečenie starostlivosti, údržby po dobu viac ako 70 rokov a súčasne dlhodobosť užívania, obhospodarovania, starostlivosti o nehnuteľností zo strany štátu a t. č. žalovaného v 1./ rade, podľa názoru súdu vylučujú stav právnej neistoty na strane žalobcu. Podľa názoru súdu ani nie je možné pripustiť existenciu naliehavého právneho záujmu na takejto podanej určovacej žalobe po dlhodobom stave právnej istoty, ktorá nikým nebola rušená, namietaná. Vzhľadom na princíp právnej istoty v demokratickom štáte je potrebné zdôrazniť práve tento dlhoročný časový aspekt. Za daného stavu súd ustálil, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom pre zamietnutie žaloby v zmysle procesných predpisov (§ 137 písm. c) Civilného sporového poriadku).

82. Súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie vyššej súdnej autority Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo 154/2006, podľa ktorého „otázkou existencie či neexistencie naliehavého právneho záujmu v sporoch spadajúcich pod tzv. reštitučné zákonodarstva sa napokon opakovane zaoberal aj Ústavný súd. Túto problematiku podrobil ústavnému preskúmaniu tiež vo svojom stanovisku pléna, sp. zn. Pl ÚS 21/2005, uverejnenom pod č. 477/2005 Zb., Oznámenie Ústavného súdu o prijatí stanoviska pléna Ústavného súdu z 1. novembra 2005 vo veci žaloby o určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k uplatneniu práv podľa reštitučných predpisov, v ktorom formuloval závery - I. Tvrdením vlastníckeho práva, najmä toho, ktoré vyžaduje záznam do katastra nehnuteľností, v prípade absencie legitímnej dôvery na strane navrhovateľa nie je naplnená preventívna funkcia žaloby podľa § 80 písm. c) O.s.ř., a teda nie je daná ani naliehavosť záujmu na jej podanie, a - II. Žalobou o určenie vlastníckeho práva nemožno obchádzať zmysel a účel reštitučného zákonodarstva. V odôvodnení stanoviska Ústavný súd vyjadril názor, že o naliehavý právny záujem môže zásadne ísť len vtedy, ak by bez súdom vysloveného určenia (že právny vzťah alebo právo existuje) bolo buď ohrozené právo žalobcu alebo by sa jeho právne postavenie stalo neistým, čo - povedané inými slovami - znamená, že buď musí ísť u žalobcu o právny vzťah (právo) už existujúci (aspoň v čase vydania rozhodnutia) alebo o takú jeho procesnú, prípadne hmotnoprávnú situáciu, v ktorej by objektívne v už existujúcom právnom vzťahu mohol byť ohrozený, príp. pre neisté svoje postavenie by mohol byť vystavený konkrétnej ujme (pozri analogicky tiež nález Ústavného súdu z 20. júna 1995, sp. zn. III. ÚS 17/95). Tam, kde právne vzťahy žalobcu k veci boli s istými následkami dotknuté pred niekoľkými desiatkami rokov, nie dnes, a nestali sa neistými teraz, ale práve prostredníctvom žaloby na určenie vlastníckeho práva a spochybňovaním aktov, na základe ktorých právo žalobcu zaniklo, nie je určovacia žaloba nástrojom prevencie, ale v skutočnosti smeruje k narušeniu právnej istoty na strane terajšieho vlastníka. Iba prostredníctvom reštitučných predpisov možno dosiahnuť spochybenie správneho aktu alebo určenie následkov jeho neexistencie“.

83. Právny názor tunajšieho súdu reflektuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Cdo /112/2016 i rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 482/2013 z 11.12.2013.

84. Je zrejmé, že nedostatok naliehavého právneho záujmu je samostatným dôvodom na zamietnutie žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal meritom veci. Z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany sú preukázané podstatné skutočnosti týkajúce sa spornej aktívnej legitímácie žalobcu i merita veci. Súd preto pri rozhodovaní skúmal a posudzoval i otázku aktívnej vecnej legitímácie i merita veci.

85. K námietke žalovaného v 2./ rade, že naliehavý právny záujem na podanej žalobe o určenie, že vec patrí do dedičstva po neb. G. A. nie je daný z dôvodu, že strany sporu nie sú všetci potencionalní dedičia po G. A. súd konštatuje, že uvedená námietka sa týka posúdenia vecnej legitímácie v konaní, nie naliehavého právneho záujmu.

86. Argumentum ad rem legal - aktívna vecná legitímácia.

Aktívna vecná legitímácia predstavuje také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu ním uplatňované právo alebo mu vyplýva procesné právo hmotnoprávny nárok uplatňovať.

87. Sporná v konaní bola aktívna legitímácia žalobcu. Žalobca tvrdil, že je dedičom po neb. G. A.É.. Žalovaní v 1./ a 2./ rade namietali, že žalobca prostriedkami procesného útoku nepreukázal, že je dedičom po neb. G. A.. Žalovaní v 1./ a 2./ rade poukazovali na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie dôvodiac, že ak porúčiteľ zanechal viac dedičov, sú až do právoplatného rozhodnutia súdu považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov.

88. Súd sa podrobne zaoberal prejudiciálne okrem naliehavého právneho záujmu aj namietanou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní. Dospel k záveru, že stranami sporu o určenie, že vec patrí do dedičstva musia byť všetci dedičia po porúčiteľovi. Títo musia vystupovať buď na strane žalobcov alebo žalovaných. Všetci dedičia sú považovaní za vlastníkov veci a z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Konania sa musia zúčastniť všetci dedičia, inak ide o nedostatok vecnej legitímácie.

89. V tomto smere súd poukazuje i na ustálenú súdnu prax súdnych autorít rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 5Cdo 157/2018 z 24.09.2019, vo veci 3Cdo 118/2017 z 24.08.2017, vo veci 3Cdo 158/20018 z 14.05.2009, vo veci 2Cdo 45/2008 z 31.03.2009, vo veci 3Cdo 222/2010 z 14.03.2011, vo veci 1Cdo 183/2009 z 30.05.2011, vo veci 5Mcdo 15/2007 z 22.02.2008, podľa ktorých „ak zanechal porúčiteľ viac dedičov, sú až do právoplatného rozhodnutia súdu považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa na týchto právach a povinnostiach navzájom podieľajú a majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov v zmysle § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku“, s ktorou sa tunajší súd stotožňuje.

90. Problematikou sa zaoberal i Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí II. ÚS 260/2011 z 09.06.2011, ktorý rozhodoval o sťažnosti žalobcu, ktorého žaloba o určenie, že vec patrí do dedičstva bola zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, keď účastníkom konania neboli všetci dedičia po porúčiteľovi. Ústavný súd sťažnosť odmietol a konštatoval, že „sťažovateľke nič nebráni podať novú žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po porúčiteľovi, a to tak, že účastníkmi konania budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po porúčiteľovi. V závislosti od toho, či ten-ktorý dedič má rovnaký alebo odlišný názor vo veci samej, ako má sťažovateľka, môže sa stať žalobcom alebo žalovaným. V každom prípade však musí byť účastníkom konania, keďže rozsudok musí byť záväzný pre všetkých dedičov“.

91. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu vyplývajúcim z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 28Cdo 2375/2012 z 09.01.2013, podľa ktorého „pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodná povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; o nerozlučné spoločenstvo ide pritom len tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby bol nárok uplatnený samostatne ktorýmkoľvek zo spoločníkov. Ak z hmotnoprávných predpisov nevyplýva, že by predmet konania nemohol byť prerokovaný vo vzťahu ku ktorémukoľvek zo spoločníkov

tu prípadných neskorších dedičov samostatne, ide na ich strane o spoločenstvo samostatné podľa ustanovenia § 91 ods. 1 Osp. (K tomu porov. Uznesenie Najvyššieho súdu z 28. 6. 2011, sp. zn. 32 Cdo 1675/2011).

Predmetné konanie smerovalo na určenie, že právna predchodkyňa žalobcu bola ku dňu svojej smrti vlastníkom predmetného majetku. K takejto žalobe je oprávnený ktorýkoľvek z potencionálnych dedičov samostatne, pretože ide iba o fázu predchádzajúcu dodatočné prejednanie dedičstva po poručiteľke a výsledok sporu nijako nezasahuje do postavenia žalobcu v rámci dedičského konania, ktoré bude ohľadom spornej nehnuteľnosti následne vedené. V tomto smere sa teda o nerozlučné spoločenstvo podľa § 91 ods. 2 o. S. R. nejedná.“

92. Kým rozhodnutia súdnych autorít, na ktoré poukazovali žalovaní v 1./ a 2./ rade sa týkali žalôb o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 28Cdo 2375/2012 sa týka žaloby o určenie, že zomrelá fyzická osoba bola ku dňu svojej smrti vlastníkom veci.

93. Je potrebné odlišiť dva právne rozdielne nároky s dopadom na rozsah zisťovania skutkového stavu a posúdenia okruhu strán sporu. V konaní o určenie, že nebohá fyzická osoba bola vlastníkom veci v čase jej smrti, súd zisťuje skutkový stav len ku dňu smrti fyzickej osoby, v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, zisťuje skutkový stav ku dňu vyhlásenia rozsudku.

94. Medzi okamihom smrti poručiteľa a okamihom rozhodnutia súdu o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi mohli nastať také právne skutočnosti, ktoré vylučujú zahrnutie danej veci do dedičstva. Len tým, že strany sporu v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva sú všetci dedičia, je zabezpečené, že nedôjde k nezákonnému zásahu do ich práv (niektorý dedič môže tvrdiť, že vec nepatrí do dedičstva po poručiteľovi, že je vo vlastníctve dediča, resp. inej osoby). Preto na predmetné konanie nie je možné aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 28Cdo 2375/2012.

95. Pokiaľ žalobca v písomnom vyjadrení z 31.07.2020 citoval i nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 482/2013 z 11.12.2013, žalobca časť síce citoval správne, je potrebné ale uviesť, že rozhodnutie sa týka žaloby, ktorá bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi, nie pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

96. Súd dodáva, že je sporné aj to, či žalobca je dedičom po neb. G. A.. Žalobca na preukázanie tvrdenia predložil úmrtný list G. A., z ktorého vyplýva, že zomrela XX.XX.XXXX, spornou je poznámka: „bol prednostom Rímskokatolíckeho farského úradu v Nagycenku“, keď neb. G. A.É. bola grófká.

97. Z pozemnoknižnej vložky č. XXX vyplýva, že G. A. rod. Q. mala muža K.. Podľa rodného listu M. A.R. nar. XX.XX.XXXX jeho matkou bola G.L. Q., narodená O., otec Q. A. narodený Viedeň. Z úmrtného listu M. A. nar. XX.XX.XXXX zomrelý XX.XX.XXXX vyplýva povolanie „vrátnik“, čo vzbudzuje pochybnosť jednak o otcovi M. A., a či to bola osoba z grófskeho rodu, keď vykonávala prácu vrátnika. Z rodného listu žalobcu vyplýva, že otcom žalobcu bol M.L. A. s povolaním hospodáriaci roľník. Uvedené údaje vzbudzujú pochybnosť o tom, či vôbec žalobca je potenciálnym dedičom po neb. G. A.. Pokiaľ žalovaný v 2./ rade namietal, že podľa rodného listu otec žalobcu mal mať v čase narodenia žalobcu 53 rokov, táto okolnosť sa súdu nejaví nepravdepodobná, no vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci je irelevantná.

98. Žalovaný v 1./ rade v priebehu konania poukázal na záznam získaný na internete o potomkoch neb. G.L. A..

99. K návrhu na doplnenie dokazovania dedičskými rozhodnutiami po neb. M. W. A., O. W. A., N. M. A.R., M. A., súd konštatuje, že návrh zamietol ako nehospodárny. Nie je úlohou súdu, aby zabezpečoval pre žalobcu dôkazy, ktoré ako prostriedky procesného útoku má predkladať súdu sám žalobca. Navyše žalobca sám v podaní z 05.12.2019 uvádza, že „súd v danom konaní nie je príslušný na zisťovanie okruhu dedičov“. Žalobca v čestnom prehlásení uviedol, že nemá vedomosť o iných dedičoch po poručiteľovi G.L. A..

100. Nebolo dôvodné ani hospodárne, aby na návrh žalobcu súd na stranu žalovaného do konania pripustil ako:

žalovaných v 3./ rade O. M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXXX, Z., P. P., občana Rakúskej republiky,
žalovaného v 4./ rade Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C.N. XXX, XXXX, Z., P. P., U. P. P..

101. Žalobca nepreukázal okruh potomkov - detí G. A.. Nie je zrejmé po akom potomkovi sú v priamej línii potomkovia O. M. A., Y. A.. I keby súd tieto osoby pripustil do konania, neznamenalo by to , že strany sporu, či už ako žalobcovia, alebo žalovaní sú všetci dedičia po neb. G. A.. Pripustenie do konania týchto osôb by neodstránilo spornosť týkajúcu sa vecnej legitimácie, neodstránilo by ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby - nedostatok vecnej legitimácie. Vzhľadom na uvedené by pripustenie týchto osôb do konania nebolo hospodárne, účelné, neznamenalo by pre žalobcu odstránenie nedostatku vecnej legitimácie a teda kladné vyriešenie prejudiciálnej otázky.

102. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v 1./ rade, že návrhom na pristúpenie do konania žalovaných v 3./ a 4./ rade preukázal žalobca, že navrhovaní žalovaní v 3./ a 4./ rade neveria v úspech sporu. Žalobca má právo v priebehu konania navrhnúť pripustenie strany sporu do konania, či už na miesto žalobcu alebo žalovaného.

103. Argumentum ad rem legal - strata vlastníckeho práva konfiškáciou nehnuteľností.
Z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany súd po oboznámení sa so všetkými listinami týkajúcimi sa nadobudnutia a straty vlastníckeho práva dospel k jednoznačnému záveru, že v danom prípade pôvodnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností podľa výpisu z pozemnoknižnej vložky č. XXX k. ú. Z. L. bola G. A. rod. Q.. V pozemnoknižnej vložke sa ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva uvádza kúpa č. d. XXX/XXXX. Z pozemnoknižnej vložky č. XXX je sporné, či neb. G. A.É. bola výlučná vlastníčka nehnuteľností, keď nehnuteľnosti mala nadobudnúť kúpou v roku 1916 a v pozemnoknižnej vložke č. XXX je poznámka (muž K.), z uvedeného je sporné, či nehnuteľnosti boli vo výlučnom vlastníctve G. A. alebo v spoluvlastníctve G. A. a jej manžela. Uvedená skutočnosť ale nemá vplyv na posúdenie straty vlastníckeho práva, preto nie je v tomto prípade právne významná.

104. Podstatnou je preukázaná právna skutočnosť a to strata vlastníckeho práva neb. G. A. konfiškáciou v roku 1945, ktorá podľa názoru súdu je nepochybne preukázaná. Napriek tvrdeniam žalobcu, že ku konfiškácii platne nedošlo, žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, naopak, z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré boli v prevažnej časti totožné, bolo preukázané, že neb. G. A. stratila vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam konfiškáciou.

105. Ak je určovacou žalobou (v danom prípade žaloba o určenie, že vec patrí do dedičstva) napadaná konfiškácia (jej proces, účinky, zákonnosť) podľa nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR, nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR, dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. tzv. Benešove dekréty, je potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, resp. potomka, ktorý sa proti konfiškácii bráni v tom zmysle, že je na ňom, aby preukázal, že neboli dané zákonné podmienky pre konfiškáciu. Konfiškácia majetku mohla nastať na základe nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy, ktoré na seba nadväzujú. Konfiškácia majetku podľa týchto právnych predpisov bola zákonným aktom, ktorý nie je možné posudzovať z hľadiska väd na nich viaznucich, pokiaľ to zákon vyslovene neprípúšťa. Ku konfiškácii dochádzalo priamo zo zákona bez správneho konania, ak bol vlastník veci alebo osoba, ktorej majetok konfiškácii podliehal zo strany štátnych orgánov označený, a pokiaľ on sám nenavrhol, aby bolo v správnom konaní rozhodnuté alebo vydanie správneho rozhodnutia neuznal za potrebné sám správny orgán. Tvrdenie o vadách v konfiškačnom konaní samo o sebe nie je spôsobilé účinky konfiškácie spochybniť, lebo právnym titulom prechodu vlastníckeho práva nie je správny akt, ale právny predpis.

106. V predmetnom konaní vychádzajúc z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany dospel k záveru, že neb. G. A.É. preukázateľne stratila vlastnícke právo konfiškáciou podľa nariadenia Slovenskej národnej rady 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa,

a to ex lege (zo zákona) t. j. k strate vlastníckeho práva došlo účinnosťou nariadenia Slovenskej národnej rady z 23.08.1945 a to dňom 01.03.1945 vzhľadom na § 27 Nariadenia. Je to dané dikciou § 1 ods. 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR (s okamžitou platnosťou a bez náhrady..... sa konfiškujú). Ak boli splnené podmienky pre konfiškáciu, nastala konfiškácia ipso iure (silou zákona, mocou práva, samotným zákonom), bez ohľadu na existenciu rozhodnutí vyslovujúcich, že sú splnené podmienky na konfiškáciu. Predmetným nariadením bolo zrušené nariadenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR. V § 27 nariadenia je uvedené, že nariadenie platí odo dňa 1. marca 1945. Z ust. § 1 ods. 1 písm. b) vyplýva, že konfiškácia sa týka „osôb maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť“, z ust. § 1 ods. 1 písm. c) vyplýva, že konfiškácia sa týka „zradcov a nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky akejkoľvek národnosti a štátnej príslušnosti“. Podľa § 1 ods. 5 nariadenia Slovenskej národnej rady 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, „pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k maďarskej alebo nemeckej politickej strane po 29. septembri 1938, alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929“. Podľa § 1 ods. 7 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, o tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej či maďarskej národnosti (ods. 5) alebo za zradcov alebo nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky (ods. 3), či účastinné a iné spoločnosti a právnické osoby spadajú pod ustanovenie ods. 1 písm. d) alebo e), či možno pripustiť výnimky podľa ods. 3 alebo 4, ako aj o tom, či sú dané podmienky a či bola zachovaná zásada slušnosti podľa ods. 3a, rozhoduje najneskôr do 30. júna 1948 konfiškačná komisia.

107. Z uvedeného vyplýva, že pre posúdenie príslušnosti k národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, s tým, že o tom ktorých osôb sa konfiškácia dotýka, rozhodne najneskôr do 30.06.1948 konfiškačná komisia. Z ust. § 1 ods. 10 nariadenia vyplýva, že rozhodnutím Komisie alebo Sboru povereníkov sa majetok považuje za skonfiškovaný dňom 01.03.1945.

108. Podstatné je, že z nariadenia vyplýva, že ku konfiškácii dochádza ex lege, nie na základe rozhodnutia Komisie alebo Sboru povereníkov resp. správneho alebo iného určeného orgánu. Úlohou Komisie bolo posúdenie, ktoré osoby možno považovať za osoby o. i. maďarskej národnosti. Ak boli splnené podmienky pre konfiškáciu, čo v danom prípade bolo preukázané následným rozhodnutím Komisie z 09.12.1949, nastala konfiškácia bez ohľadu na existenciu rozhodnutí vyslovujúcich, že ku splneniu podmienok došlo podľa nariadenia. Podľa názoru súdu navyše nutnosť vydať rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky konfiškácie nastupovala len v prípadoch pochybnosti, či už ohľadne osoby vlastníka (ak nebolo isté, či spadá do okruhu osôb, ktorých majetok bol konfiškovaný) alebo ohľadne vymedzenia majetku, ktorý konfiškácii podliehal. Z nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR nevyplýva nič, čo by potvrdzovalo nutnosť vydania rozhodnutia pre každý jednotlivý prípad. Administratívne rozhodnutie Komisie alebo Sboru povereníkov o tom, či spadá určitá osoba a jej majetok pod konfiškačný režim, bolo potrebné len v prípade, že nastala pochybnosť. Konfiškácia nastala ex lege (priamo zo zákona) a súčasne ex tunc (pôsobí od počiatku).

109. Na iné posúdenie veci nemajú vplyv listiny, na ktoré poukazoval žalobca, najmä - stanovisko Povereníctva Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu z 30.05.1945, podľa ktorého „vila A. nie je pôdohospodárskym majetkom podľa nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady 4/1945 Sb. n. SNR“, keď nehnuteľnosti neboli konfiškované podľa nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n. SNR, ale podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR. Je potrebné uviesť, že nariadenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb. n.SNR v § 2 definovalo pôdohospodársky majetok ako „súbor poľnohospodárskych nehnuteľností a lesov, k nim patriace budovy a zariadenia, slúžiace vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu, závody pôdohospodárskeho priemyslu, ktoré sú vo vlastníctve osôb uvedených v § 1 ods. 1, ako aj hnuťelné príslušenstvo (živý a mŕtvy inventár, slúžiaci vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu) a všetky práva, ktoré sú spojené s držbou skonfiškovaného majetku alebo jeho časti“ a nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR v § 2 definovalo pôdohospodársky majetok v širšom rozsahu ako „súbor poľnohospodárskych nehnuteľností a lesov, k nim patriace budovy a zariadenia, slúžiace vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu, závody pôdohospodárskeho priemyslu, ktoré sú vo vlastníctve osôb uvedených v § 1 ods. 1, ak nie sú právne a hospodársky

samostatné, ako aj hnuiteľné príslušenstvo (vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu slúžiaci živý a mŕtvý inventár, poľnohospodárske zásoby, z prevádzky pôdohospodárstva pochádzajúce peniaze, pohľadávky a cenné papiere), ďalej vinohrady, záhrady, rybníky, stavebné parcely, ktoré sú súčasťou poľnohospodárskeho celku, také obytné domy a iné budovy, ktoré podľa svojej povahy môžu byť používané k účelom poľnohospodárskym alebo sú vhodné na ubytovanie presídlencov pri vnútornej kolonizácii a všetky vecné užívacie práva bez ohľadu na to, či sú samostatné alebo či sú príslušenstvom vlastníctva konfiškovaného majetku alebo jeho častí“.

- k výmerom z 24.10.1945 a z 01.08.1947 je potrebné uviesť, že výmerom č. 61-61.288 Povereníctva SNR pre priemysel a obchod v Bratislave z 24.10.1945 (č.l. 279 spisu) bola uvalená národná správa na vilu A. v Tatranskej Lomnici. Výmerom č. 2750/1945 Miestneho národného výboru vo Veľkej Lomnici z 01.08.1947 (č.l. 48 spisu) bola zrejme zrušená národná správa (vo výmere je uvedené „uvaluje“ zároveň „zrušuje“) z dôvodov, že „dodatočne sa zistilo, že vlastníčkou podniku vily A. je občianka a maďarská príslušníčka, na základe tohto nepodlieha konfiškácii“. Podstatným je, že oba výmery sa týkajú národnej správy, ustanovenia resp. odvolania národného správcu. Bez ohľadu na obsah výmerov nemajú vplyv na konfiškáciu. Právny zástupca žalovaného v 2./ rade namietal, že v slove vo výmere 2750/1947 „nepodlieha“ boli dopísané písmená „n, e“, že pôvodne tam bolo uvedené „podlieha“. Výmery sa týkajú národnej správy, nemajú vplyv na platnosť konfiškácie, preto aj návrh na doplnenie dokazovania znalcom z odboru písmoznalectva súd zamietol ako nehospodárny. Ako nepriamy dôkaz z výmeru č. 61-61.288 vyplýva, že ak by nedošlo ex lege ku konfiškácii nariadením Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR nebolo by dôvodné uvalenie národnej správy na majetok dňa 24.10.1945. Predmetné výmery nie sú spôsobilé spochybniť stratu vlastníckeho práva konfiškáciou.

- jediným výmerom, ktorý potvrdzuje, že došlo ku konfiškácii, bol výmer č. 16865/46 Okresného národného výboru Kežmarok z 07.10.1946 (č.l. 381 spisu), v ktorom bolo konštatované, že „podľa Dekréту prezidenta 108/1945 Zb. sú splnené podmienky na konfiškáciu s tým, že vlastníčka nehnuteľností je maďarská šľachtičná a teda nepriateľka slovenského národa“. I keď vo výmere bol odkaz na konfiškáciu podľa dekrétu prezidenta 108/1945 Zb. znamená to, že boli splnené podmienky na konfiškáciu i podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR, keď bolo konštatované, že ide o „maďarskú šľachtičnú“.

Sporná komisia na mieste samom dňa 09.12.1949 rozhodla, že ide o konfiškát podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR (č.l. 123 spisu), zrejme preto, lebo z listinných dôkazov vyplýva, že bolo sporné, či išlo o konfiškát podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR alebo dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. Právomoc komisie vyplýva z ust. § 1 ods. 7 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR. K námietke právneho zástupcu žalobcu, že komisia rozhodla po 30.06.1948 súd je názoru, že nariadenie síce ukladalo Spornej komisii rozhodnúť do 30.06.1948, z právneho predpisu ale nevyplýva, že ak nebude vydané rozhodnutie do 30.06.1948, spôsobuje to neplatnosť alebo nulitosť rozhodnutia Komisie.

Pokiaľ právny zástupca žalobcu poukazoval na podanie Osídľovacieho úradu Fondu národnej obnovy z 22.08.1949 (č.l. 374 spisu), podľa ktorého Sporná komisia zvolená podľa vyhl. č. 346/48 Úr. v. na porade dňa 16. augusta 1949 rozhodla: „Vila A., Tatranská Lomnica: jednohlasne rozhodnuté, že ide o nepôdohospodársky konfiškát“, uvedené podanie nie je rozhodnutím Komisie a navyše Sporná komisia rozhodla neskôr 09.12.1949 o tom, že ide o konfiškát podľa nariadenia Slovenskej národnej rady 104/1945 Sb. SNR.

K námietke právneho zástupcu žalobcu, že výmaz konfiškačnej poznámky preukazuje, že ku konfiškácii nedošlo, súd konštatuje, že Osídľovací úrad a Fond národnej obnovy v Bratislave 18.09.1948 dal Okresnému súdu v Kežmarku dňa 18.09.1948 návrh na zápis konfiškačnej poznámky v pozemnoknižnej vložke č. XXX k. ú. Z. L. podľa dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. Okresný súd Kežmarok podľa návrhu dňa 24.11.1948 povolil zápis konfiškácie podľa dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. Následne Expozitúra Fondu národnej obnovy z 08.07.1950 rozhodla o výmaze poznámky konfiškácie podľa dekrétu prezidenta č. 108/1945 Zb. Súd je názoru, že k výmazu poznámky došlo v dôsledku toho, že Sporná komisia dňa 09.12.1949 rozhodla, že ide o Konfiškát podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR. Výmaz konfiškačnej poznámky nemá vplyv na zmenu vlastníckeho práva. Neznačená, že nedošlo k strate vlastníckeho práva G. A. konfiškáciou.

110. K sporným otázkam medzi stranami sporu súd konštatuje, že je potrebné upriamiť pozornosť i na § 5 ods. 5 zákona 90/1947 Zb. o vykonaní knižničného poriadku strán skonfiškovaného nepriateľského majetku, z ktorého vyplýva riešenie otázky nesprávne vyznačenej konfiškácie, a to, že „nesprávne vyznačenie konfiškácie nie je na ujmu osobám oprávneným podľa knižničného zápisu“. Zákon č. 90/1947 Zb. sa týkal konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky 12/1945 Zb., 108/1945 Zb. i

nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR a bližšie upravoval knižničný poriadok strán konfiškovaného nepriateľského majetku.

111. K námietke žalobcu, že nedošlo k platnej konfiškácii vo vzťahu k listu Krajského národného výboru Košice z 23.08.1950, súd je názoru, že z predmetného podania nemožno vyvodiť, že ku konfiškácii nedošlo. Podaním Krajského národného výboru v Košiciach žiadal Okresný súd Kežmarok o výmaz poznámky konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb., hoci správne mala byť uvedená poznámka o konfiškácii podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR. V kópii podania z 23.08.1950, ktorú predložil žalobca (č.l. 51 spisu) je vyčiarknutá veta: „Krajský národný výbor v Košiciach - Okresný národný výbor v“ svojim výmerom č. zo dňa predmetnú konfiškáciu zrušil“ a ani táto veta nebola dopísaná a doplnená. Navyše v podaní je uvedené, že „predmetná nehnuteľnosť bola Ústrednou spornou komisiou uznaná za majetok pôdohospodársky.“ Podanie z 23.08.1950 naopak preukazuje tvrdenia žalovaných v 1./ a 2./ rade o konfiškácii podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR len s nesprávne vyznačenou poznámkou o konfiškácii podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca nepreukázal, žeby konfiškácia deklarovaná výmerom Okresným národným výborom Kežmarok č. 16865 z 17.10.1946 bola zrušená. Súd konštatuje, že podstatné je, že ku konfiškácii podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR došlo priamo zo zákona - ex lege. Naopak z listinného dôkazu - podania Krajského národného výboru v Košiciach z 07.07.1950 adresovaného Okresnému súdu Kežmarok vyplýva, že i týmto podaním žiadal Krajský národný výbor o zrušenie poznámky konfiškácie podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. pričom je tam doplnené, že „jedná sa o konfiškát skonfiškovaný podľa nar. č. 104/1945 Sb.“

112. Skutočnosť, že došlo ku konfiškácii podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR nepriamo vyplýva i z rozhodnutia Okresného súdu Kežmarok z 06.11.1945 o poznamenaní národnej správy, keď národná správa by nebola dôvodná, ak by nedošlo ku konfiškácii.

113. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného súd jednoznačne dospel k názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nedošlo k strate vlastníckeho práva neb. G. A. konfiškáciou. Naopak z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany súd dospel k názoru, že týmito bola preukázaná strata vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam neb. G. A. konfiškáciou podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR. Teda v čase smrti neb. G. A. dňa XX.XX.XXXX neb. G. A. nebola vlastníkom sporných nehnuteľností, preto nemožno vyhovieť žalobe o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. A..

114. Súd upriamuje pozornosť na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 379/2016 z 29.03.2017, z ktorého je zrejmé, že „ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, ktorý konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku.“ „Len tvrdenie o vadách v konfiškačnom konaní vydaného rozhodnutia samo o sebe nie je spôsobilé účinky konfiškácie spochybniť, lebo právnym titulom prechodu „vlastníckeho práva tu nebol tento právny akt, ale dekrét samotný.“

115. Konfiškácia vyvoláva zánik vlastníckeho práva doterajšieho vlastníka a súčasne nové originálne nadobudnutie vlastníctva k veciam vlastníkom novým - v danom prípade štátom a následne titulom zámenných zmlúv vo vzťahu k nehnuteľnostiam pozemkom parc. reg. R. parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, budove s. č. XX v k. ú. E. L. žalovaným v 1./ rade (ostatné sporné nehnuteľnosti zostali vo vlastníctve štátu).

116. Na margo veci k samotnej legitimitě vtedajších právnych predpisov o konfiškácii súd poukazuje i na Nález Ústavného súdu Českej republiky PLÚS 14/94 z 08.03.1995, z ktorého vyplýva legalita a legitimita dekrétov prezidenta republiky, konkrétne aj dekrétu č. 108/1945 Zb.

117. Žalovaný v 1./ rade poukazoval v konaní, že k strate vlastníckeho práva neb. G. A. došlo aj derelikciou (opustením veci), keď neb. G. A. po roku prejavila skutočnú vôľu nehnuteľnosti opustiť, nikdy sa do sporných nehnuteľností nevrátila, neprejavila ona, ani jej potomkovia záujem o nehnuteľnosti ani do roku 1989, ani následne. Žalovaný v 1./ rade najskôr tvrdil, že k derelikcii došlo v roku 1945, v priebehu

konania uvádzal, že po roku 1948. Žalobca namietal, že derelikcia ako titul straty vlastníckeho práva neobstojí, keď poručiiteľka bola intabulovaná ako vlastníčka ešte v roku 1962.

118. Derelikcia - právo opustiť vec predstavuje jeden z atribútov vlastníckeho práva. Právo opustiť vec a vzdať sa jej vlastníctva je súčasťou obsahu vlastníckeho práva. Jednostranný právny úkon opustenia veci však musí byť urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, musí zahŕňať vôľovú stránku a musí napĺňať tiež vôľu vzdať sa vlastníctva veci a jej fyzické opustenie, pričom iba samotné neužívanie veci samo osebe ešte neznamená zánik vlastníctva.

119. V danej veci medzi stranami sporu nebolo sporné, že neb. G. A. sporné nehnuteľnosti po roku 1945 neužívala. Na preukázanie straty vlastníckeho práva derelikciou podľa názoru súdu bolo potrebné, aby súd na základe prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany skúmal, či išlo o jednoznačný prejav vôle vlastníka nehnuteľnosti, vzdať sa vlastníctva opustením veci. Vzhľadom k tomu, že súd vykonaným dokazovaním prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany dospel k záveru, že neb. G. A. stratila vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam konfiškáciou, nezaoberal sa namietanou možnou stratou vlastníckeho práva derelikciou. V prípade posudzovania derelikcii by súd samozrejme derelikciu posudzoval podľa vtedy platných právnych predpisov za území Slovenskej republiky.

120. Rovnako žalovaní v 1./ a 2./ rade poukazovali k prejudiciálnej otázke vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na eventuálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, keď najneskôr od obdobia uvalenia národnej správy na nehnuteľnosti výmerom 61-61.288 z 24.10.1945, do uzavretia zámenných zmlúv žalovaný v 2./ rade užíval nehnuteľnosti dobromyseľne bez toho, aby bol rušený zo strany žalobcu, resp. tretích osôb, a to až do času podania predmetnej žaloby.

121. Obdobne ako pri tvrdení derelikcii súd sa bližšie nezaoberal možným nadobudnutím vlastníckeho práva vydržaním žalovaných v 1./ a 2./ rade, keď podľa názoru súdu k strate vlastníckeho práva G. A. došlo konfiškáciou. Treba však prisvedčiť žalovaným v 1./ a 2./ rade, že v danom prípade je zrejmé splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním vychádzajúc z predložených prostriedkov procesnej obrany a prostriedkov procesného útoku.

122. Žalobca v konaní namietal platnosť zámenných zmlúv uzatvorených medzi žalovanými v 1./ a 2./ rade. I keď sa strany sporu vyjadrovali aj k predmetnej námietke, podľa názoru súdu pre právne posúdenie veci o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. A., nie je dôvodné posudzovanie platnosti zámenných zmlúv a preto v súlade so zásadou hospodárnosti, nie je účelné posúdenie platnosti zámenných zmlúv. Platnosť ani neplatnosť zámenných zmlúv nemá žiaden vplyv na posúdenie, či nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. A..

123. Na základe vyššie uvedených skutočností aplikujúc citovanú právnu úpravu súd dospel k záveru, že najmä z dôvodov nedostatku naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe, nedostatku vecnej legitímácie v konaní i s poukazom na preukázanú stratu vlastníckeho práva konfiškáciou, je potrebné žalobu zamietnuť.

124. O trovách konaniach súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešným žalovaným v 1./ a 2./ rade súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania súd rozhodne uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.